

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VII, No. 17

JUNE 1, 1931

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

VRIJHEID DOOR DEN GEEST

De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.

II Cor. 3:17.

Een der heerlijkste aller gaven is vrijheid!

Ze is de onmisbare voorwaarde voor alle leven en zaligheid.

Haar zoekt het schepsel met al wat in hem is; voor haar geeft, uit natuurlijk oogpunt, de mensch zijn goed en bloed, heeft hij zijn leven veil. Gebondenheid en slavernij, hij heeft het altoos beseft, zijn hem de dood.

Vrijheid, heerlijkste aller gaven, grootste aller voorrechten wat is ze?

Vraag het den gevangene, die na jaren te zijn opgesloten, in vunzig kerkerhol, in boeien geklonken, voor het eerst zich de deuren zijner gevangenis geopend ziet, de boeien geslaakt, en gretig zich de longen vult met de frissche lucht der vrije natuur; die uitgaat met het onuitsprekelijk zalig gevoel, dat zijn beweging niet meer door anderer, maar door eigen keuze zal worden bepaald

Vraag het aan het volk, dat, in opstand des geestes, lang geknecht is geweest onder vreemde heerschappij, gezocht heeft onder vreemde overheersching, belemmerd is geworden in de vrije ontwikkeling van zijn volksleven, zich de wetten zag gesteld door vreemden dwingeland, wanneer het hun eindelijk mag gelukken het vreemde juk af te werpen, den dwingeland te verjagen uit stad en land, om naar eigen aard en keuze te worden geregeerd volgens eigen wetten

Vraag het, neen, vraag het toch niet aan den natuurlijke mensch, als ge het oog hebt op de vrijheid, als ge begeerig zijt om te weten, wat in den eigenlijken, den hoogsten, den geestelijken zin des woords vrijheid is.

Want hij weet het niet!

De natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn. Ze zijn hem dwaasheid, en hij

kan ze niet verstaan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden. En hij onderscheidt niet geestelijk. En omdat hij niet geestelijk onderscheidt, kent hij niet zijn eigen slavernij, is hij gebonden en weet het niet, in de gevangenis en beseft het niet, in dienst van vreemden dwingeland en erkent het niet, een knecht der knechten en boogt op zijne vrijheid. Want hij is niet anders dan een slaaf der zonde, die zijn boeien kust. Hij is gebonden in verstand en wil en in zijn diepst bestaan en onderwerpt zich daarom gewilliglijk aan de slavernij, die hij vrijheid noemt. Vraagt ge hem, wat vrijheid is, hij antwoordt u, dat de mensch dan alleen vrij is, wanneer hij denkt en wil en handelt naar eigen keuze, naar de begeerten van eigen hart, naar het oordeel van eigen verstand, zonder aan iemand of iets naast of boven hem te vragen: wat wilt gij dat ik doen zal? Het is de vrijheid van den boom, die niet in den grond wil staan, van den visch, die niet gebonden wil zijn aan het water, van den vogel, die zijn levensfeer niet wil zoeken in de lucht, van de locomotief, die weigert om langer in het spoor te loopen. Het is de vrijheid der zonde, van de begeerlijkheid des vleesches, de vrijheid der verwoesting, der hel en des doods

Maar vrijheid is leven! .

Vrijheid is uit God.

Want God alleen is de Vrije. Hij is de absoluut Goede en een overvloeiende Fontein aller goeden. Hij is een licht en er is gansch geen duisternis in Hem. Licht is Zijn bestaan. Volmaaktheid is Zijn wezen. Loutere goedheid is Zijn naam, Het inbegrip van Zijn wezen en leven zijn louter licht en heiligheid. Hij haat altoos het kwade. Hij bemint altoos het goede. Zijn denken en willen zijn louter waarheid en gerechtigheid. Het is geheel in overeenstemming met Zijn aanbiddelijk wezen, om het kwade niet te kunnen beminnen. Hij denkt en wil en zoekt en streeft eeuwiglijk naar Zichzelfen als het hoogste, als het eenigste, als het absolute Goed. En dit denken en willen en zoeken van Zichzelfen is eeuwiglijk volmaakt. Hij kent Zichzelfen, wil Zichzelfen, vindt Zichzelfen met een eeuwiglijk volmaakte Zelfverheerlijking. Hij leeft in een eeuwiglijk volmaakt goddelijk leven het verbond

Zijner vriendschap als de Drieëenige God, in volkomene overeenstemming met Zijn eigen Wezen, zonder daarin door iets bepaald of beperkt te worden. Hij is de levende, algenoegzame, volzalige God. De soevereine overeenstemming van God met Zichzelven, van Zijn leven met Zijn volmaakt goddelijk Wezen, — dat is de Vrijheid

Daarom is vrijheid voor het schepsel de overeenstemming van geheel zijn leven en streven, van zijn denken en willen, zijn begeeren en handelen met den wille en de gedachte Gods.

Ze is geen onafhankelijke, geen soevereine, maar eene afhankelijke vrijheid.

Het schepsel toch is niet zelf-bepalend. Zijn wezen en bestaan zijn bepaald door het Woord Gods, dat hem in het aanzijn riep. Hij is de uitdrukking, de belichaming van de gedachte Gods. Die gedachte Gods bepaalt zijn wezen en natuur, is zijn naam. Door die gedachte en dien wil Gods, waardoor hij het aanzijn ontving, waardoor Hij, Die de dingen roept, die niet zijn alsof ze waren, hem aan zijne plaats stelde, wordt ook bepaald zijn wezenlijke betrekking tot God en tot alle dingen en daarmede zijn levensroeping. De vrijheid van het schepsel bestaat daarom dan ook altijd in de overeenstemming van zijn leven en bestaan met die gedachte en dien wil Gods over hem. De boom is vrij in den grond, naar de gedachte Gods; de visch is vrij in het water, naar den wil Gods; de vogel is vrij in de lucht, naar Gods ordinantie

En de mensch is vrij in de sfeer van de gehoorzaamheid der vriendschap van Gods Verbond!

Naar de goddelijke gedachte toch, naar het Woord Gods, dat uitging ter zijner formeering, is hij beeld Gods. Dat is zijn natuur. Door die goddelijke gedachte, waarvan hij de belichaming is, wordt ook bepaald zijne betrekking tot God en tot alle schepsel, zijn goddelijke levenswet. Want juist daardoor is hij er op aangelegd, om met geheel zijn wezen God te kennen, te willen, te lieven en te dienen, met Hem in het Verbond Zijner vriendschap te leven, drager te zijn van het leven Gods, te smaken de gunste Gods, en Gods heerlijkheden te kennen en te openbaren en in heel de schepping te verkondigen voor het aangezichte Desgenen, Die op den troon zit

Vriend-knecht Gods te zijn, dat is de goddelijke gedachte, die hij krachtens zijn schepping belichaamt.

En vrijheid voor den mensch is de overeenstemming van geheel zijn bestaan, in betrekking tot den levenden God en tot het geheel der geschapene dingen, met die goddelijke levenswet.

Niet daarin ligt zijn vrijheid, dat hij zelf bepalend kent het goed en het kwaad.

Dat is de leugen-vrijheid des duivels. Gij zult als God zijn!

Het is de vrijheid van den natuurlijken mensch, die slavernij is. Want wel doet hij het kwade volgens een innerlijke keuze des harten en volgt hij in het dienen der zonde het oordeel zijns verstands en de begeerte

zijns willens. Maar noch dat oordeel van zijn verstand, noch ook die keuze zijns willens, is in overeenstemming met de goddelijke levensgedachte van zijn eigen bestaan, met den wille Gods over hem. Hij kan niet bedenken, wat in overeenstemming is met de gedachte Gods; hij kan niet willen, wat in harmonie is met Gods heilige wet. Het vleesch en zijn bedenken onderwerpen zich der wet Gods niet, want het kan ook niet

De ingebeelde vrijheid der zonde is de slavernij des duivels!

Neen, niet in het *als* God zijn, maar in het *naar* God zijn ligt voor den vriend-knecht des Heeren de ware vrijheid.

Te denken en te oordeelen, te willen en te begeeren, te zien en te hooren, te spreken en te handelen naar den wille Gods, — dat is vrijheid.

Die vrijheid is leven en zaligheid!

Heerlijkste aller gaven!

Aldaar is vrijheid!

Waar de Geest des Heeren is!

En de Geest des Heeren woont in de gemeente van Hem, Die opgevaren is in de hoogte en de levendmakende Geest geworden is!

Blijde boodschap van den Pinksterdag! Hij toch is de vervulling van de belofte dier vrijheid, die de geloovigen der oude bedeeeling in hope zalig deed zijn.

De wet kon nimmermeer de vrijheid schenken.

De bediening der wet zonder meer was dan ook de bediening der verdoemenis, de bediening des doods. En zooveel heerlijker als de bediening der rechtvaardigheid is dan die der verdoemenis, de bediening des levens dan die des doods, de bediening van de vrijheid dan die der slavernij, zooveel heerlijker is Christus dan Mozes.

Wel was er ook in de bediening der wet een schaduw der toekomstige vrijheid en die schaduw der toekomstige vrijheid lag op Mozes' aangezicht, dat glinsterde, toen hij, met de tafelen der wet in de handen, van den berg afkwam. Het was een afschijnsel van de heerlijkheid van Christus, die het einde der wet is. Maar het Israel van den ouden dag heeft die heerlijkheid van Mozes' aangezicht niet kunnen aanschouwen, heeft hem gesmeekt om een deksel op zijn aangezicht te leggen en alzoo die heerlijkheid, die een afschijnsel was van het einde der wet, te verbergen

En zoo bleef het met Israel naar het vleesch

Als Mozes zijn aangezicht achter een deksel verbergt, blijft er niets anders over dan de koude, onverbiddelijke, eischende en vloekende wet. Het deksel op Mozes' aangezicht ligt straks op hunne aangezichten, zoodat ze bij het lezen der wet de heerlijkheid der schaduw van Christus niet bemerken. Niets anders dan de wet, de wet zonder de heerlijkheid der belofte, de koude en eischende en doodende en verdoemende wet, hielden ze over. En die wet is de bedeeeling der verdoemenis. Door die wet komt de vrijheid nimmer!

Maar de vrijheid, die reeds in de glinstering van Mozes' aangezicht lag afgeschaduwd, komt met Christus.

Hij verwerft de vrijheid van zonde en van de banden der ongerechtigheid, als Hij in het worstelperk treedt om den overste dezer wereld te overwinnen en de slang den kop te vermorzelen. Wel worden ook Hem daarbij de hielen vermorzelt. Hij gaat in de worsteling om de vrijheid Zijn bitter lijden, Zijn bangen dood in. Maar de dood kan Hem niet houden en als overwinnaar treedt de Kampioen der vrijheid op den derden dag uit de diepte des doods in heerlijkheid weer te voorschijn. Straks vaart Hij op, de verheerlijkte Knecht des Heeren en gaat Hij door tot in de hoogste hemelen, om aan des Vaders rechterhand te zitten en de overwinning, die Hij heeft behaald op de machten der duisternis en der slavernij der zonde en des doods, verder te realiseren en al de Zijnen te doen deelen in de verworvene vrijheid. Daartoe ontvangt de verheerlijkte Leidsman en Voleinder onzes geloofs de belofte des Geestes, opdat Hij door dien Geest in de harten der Zijnen vrijheid zou verkondigen

Zoo is de Heere de Geest!

De Geest heeft Zich als het ware met den Middelaar vereenzelvigd.

Want op zoo krasse wijze zegt de apostel het: De Heere nu is de Geest, en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid. Te zeggen, dat de Heere de Geest is, is dus hetzelfde als te zeggen, dat de Geest van den Heere is. Niet alsof bij Zijne verheerlijking de Heiland geest is geworden, Zijne menschenlijke natuur niet meer bezit, Zijn menschenlijk lichaam heeft afgelegd. Integendeel, in onze natuur leed en streed Hij; met onze natuur ging Hij in den dood; met onze natuur verrees Hij als overwinnaar uit het graf; onze natuur, naar ziel en lichaam beide, heeft Hij medegenomen naar den hemel, in haar zit Hij aan de rechterhand Gods en heeft Hij alle macht ontvangen in hemel en op aarde; in haar is de eeuwige Zoon Hoofd geworden van Zijne gemeente, die Zijn lichaam is. Evenmin is het waar, dat de persoon des Zoons met den persoon des Geestes hier vereenzelvigd wordt. Zoon en Geest zijn in de goddelijke Drievuldigheid één in wezen, maar als personen onderscheiden. Maar wel is het zoo, dat de Middelaar Gods en der menschen, als Hoofd Zijner gemeente den Geest heeft ontvangen, dat Hij in dien Geest is wedergekeerd tot Zijne gemeente en nu in haar woont. En zooals de Heere nu in de gemeente woont, is Hij de Geest. En door dien Geest deelt Hij alle rijkdommen des heils, die Hij voor de Zijnen heeft verworven, aan de gemeente mede

Die Geest is de Geest van God, in Wien het leven is, Die Zelf het leven is der hoogste, goddelijke vrijheid in het Verbond van Gods vriendschap.

Die Geest is de Geest van Christus en woont ook in Hem naar de mate van Zijn groote Middelaarsheerlijkheid, opdat centraal het leven van het goddelijk vriendschapsverbond in Hem vervuld zou zijn.

Die Geest werd op den Pinksterdag, als de Geest van Christus, ook in de gemeente uitgestort, opdat Hij in Hem de Christus Zelf eeuwig in haar zou wonen en bij haar zou blijven!

En waar die Geest is, daar is vrijheid!

Daar is het eeuwige leven van het heerlijke Verbond van Gods vriendschap!

En dat leven is het leven der vrijheid!

Vrijheid in den absoluten, souverainen zin van het woord in God, want Hij bepaalt Zichzelven en wordt van niemand bepaald; bij Hem is vrijheid het leven der harmonie met Zichzelven, waardoor Hij Zichzelven eeuwiglijk zoekt en vindt, volmaaktelijk

Vrijheid, ook in Christus, die de vriend-knecht Gods bij uitnemendheid is en in Wien het leven der vrijheid is voor al de zijnen.

Vrijheid ten slotte voor de gemeente, want ook daar is de Geest des Heeren, en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid!

Hij, de Heere, de Geest des Heeren, maakt waarlijk vrij. Hij stort het leven der vrijheid in onze harten uit en slaakt de banden der zonde en des doods, waarin we van nature gebonden liggen. Hij opent de oogen en verlicht het verstand, zoodat wij, die vrij meenen te zijn in onze natuurlijke gebondenheid en slavernij der zonde, ontdekt worden aan de ellende onzer gevangenis, de boeien, die wij kusten, beginnen te haten en met al wat in ons is beginnen te verlangen naar het leven der vrijheid in de vriendschap Gods. Hij leidt ons heen naar het kruis, waar de vrijheidskamp voor ons werd gestreden en maakt ons vrij van schuld en verdoemenis, ons doen ingaande in de vrijheid der rechtvaardigmaking door Zijn bloed. Hij vernieuwt ons hart, en maakt ons vrij van de wet der zonde en des doods, reinigt het van de verdorvenheid en besmetting der ongerechtigheid en doet ons opstaan met Christus in een nieuw leven

Het leven der vrijheid!

Staat dan in de vrijheid, met welke u Christus vrijgemaakt heeft en openbaart het leven der vrijheid in geheel uwen wandel!

Hier wordt u die vrijheid nog steeds betwist en bestreden!

Maar spoedig komt de overwinning!

H. H.

ATTENTIE, INZENDERS!

De Redactie besloot op haar laatstgehouden vergadering, dat ingezonden stukken beperkt moeten zijn tot niet meer dan duizend woorden. Langere stukken kunnen, wegens gebrek aan plaatsruimte niet geplaatst worden.

Inzenders worden vriendelijk verzocht hiermede rekening te houden.

DE REDACTIE.

EDITORIALS

Summer Temptations

The world is full of temptations, always.

In every age, in all seasons, the prince of this world is busy to lead astray, if possible, the people of God.

He does so, through the means of all that is in the world, the lust of the flesh, the pride of life, the lust of the eyes.

He does so, now by means of threats and persecutions, when our name, our position, our possessions, our freedom, yea, our very life is at stake for the testimony and the faith of Jesus. There are periods, when the world erects its scaffolds and stakes, and furiously rages against the children of God. And these are hard times for the faithful; times that have been in the past; times that will be again in the future, before the coming of the Lord in glory.

But, although these times are hard for the flesh, they are not the most dangerous, the most seducing in their influence and effect.

Far more dangerous it is, when the devil and the powers of darkness appear as angels of light and when the world approaches the people of God with its offers of joy and glory, of greatness and advancements and winds its arms around the church in sweet, but nonetheless deadly embraces.

Of these offers the world is full today.

It was so especially in the time of prosperity that seems past, at least for the present.

But it still is the case.

What a joy and pleasure, attractive to the flesh, the world offers, to all God's people, especially to the youth!

In winter-time it offers its cheap literature, its poisonous novels and sensuous romances, catering to the lower emotions, playing upon the carnal passions, awakening all the lusts of the flesh, tempting to make us forget that we are the temple of the Holy Spirit, and that we should keep ourselves from the corruption of the world and of sin. And by doing so it crowds out the desire and the time to read good literature, that is edifying and helpful to make us fight the good fight as children of God's covenant. Or it opens the doors of its cheap movies and more expensive theaters, for the same purpose; it offers games and parties, fun and pleasure of various sorts. And often we hear with sorrow, that children of the church will not only attend these corruptions, but will even make an attempt to defend this action! What is wrong with the movie? Why may we not attend theater or opera? What is wrong with card-parties and operas? Questions that are not asked with a good conscience, but simply to cover up what is known to be of the flesh and of sin!

In summer the world adapts itself to the change in season.

It moves its temptations outdoors.

It opens its parks and places of amusement. It offers you its automobiles, in which you may have the means of attending all sorts of games and sports, of roaming all over creation, far from home, of causing your parents worry and anxiety by staying out nights and enjoying the works of darkness. On Sunday it invites you to pass the Church and to enjoy the world in parks or at the various lakes.

Beware!

Love not the world, neither the things that are in the world.

For all that is in the world is of the world, not of the Father.

And the world passes away and the lust thereof; only he that doeth the will of the Father abideth forever!

Summer time is there!

Let the world not succeed to draw us away from the Church, from the truth, from the way of God's covenant, into the pathways of sin and corruption, by its seductions.

Put on the whole armour of God!

And stand in the evil day!

Een Wonderlijk Voorstel

Lazen we dezer dagen van de hand van onzen welbekenden Dr. Beets in *De Heidenwereld*, waarin de doctor nog altijd zijn Ronschouw schrijft.

We lazzen als volgt:

"Zoo moesten wij in Amerika met onze 'Pre'-getwisterij ook eens een jury samenroepen over dat onderwerp. Laat ons, bijvoorbeeld, eens twee mannen uit Nederland ontbieden, Prof. Honig van Kampen en Prof. Kuyper van de Vrije, en een derde stoere Gereformeerde van Stellenbosch of Potschefstroom. Als we br. Eerdmans, bijvoorbeeld, eens aan de til zetten konden we de reiskosten dezer broeders best tezamen krijgen. En ze zullen wel een reis naar Amerika willen maken om 'den vrede van Jeruzalem' te bevorderen. En als basis van het debat de Schrift, naar de opvatting van onze met bloed bezegelde Gereformeerde Belijdenisschriften. Aangenomen, broeders van *Grace and Glory* en *Bereër*? Terzelfder tijd konden die broeders ook als jury zitten betreffende de bewering van Ds. W. Verhil in de *Standard Bearer* dat de Christelijke Gereformeerde Kerk 'in haar huis te veel afgoden heeft opgericht en leeft met teveel boelen, die ze deur niet durft te wijzen.' We hadden deze bewering verleden keer abusievelijk aan Ds. G. Vos toegeschreven en bieden hem ons excuus hierover aan."

We wreven onszelfen de oogen eens uit, toen we dat lazzen, konden eigen oogen haast niet gelooven, lazzen nog eens, maar het stond er zoo: Dr. Beets zou een commissie of jury hier willen laten komen, om de pre-

kwestie te beslissen, en ook die bewering van Ds. Verhil eens onder het mes te nemen.

Nu, dacht ik, dan wil ik toch ook van de partij zijn, vooral als er, zooals de doctor het voorstelt, gelegenheid zal zijn, om te debatteeren. En daarom schrijf ik aanstonds mijn naam maar onder de bewering van Ds. Verhil, vast overtuigd, dat ik heel wat van die boelen zou kunnen noemen. Dr. Beets wil wel zoo vriendelijk zijn, om hiervan kennis te nemen, want dan meen ik ook recht te hebben, om voor die jury te verschijnen.

Met dat al, is het toch een wonderlijk voorstel, dat Dr. Beets hier doet.

In de eerste plaats toch weet Dr. Beets ook wel, dat wat de Pre-kwestie betreft, deze zeker beslist is, voorzover de Gereformeerde, of althans de Christelijke Gereformeerde Kerken daarin betrokken zijn, in 1918. Ik wil nu niet bogen, maar ik mag Dr. Beets er wel even aan herinneren, dat zijn kerken dit nog aan ondergeteekende te danken hebben. Er staat over de kwestie een goed uitgewerkt rapport van ondergeteekende in de Acta 1918. En de verdere geschiedenis van de z.g.n. gereformeerde premannen heeft wel bewezen, dat de commissie, die dat rapport leverde, juist gezien heeft.

Afgedacht nu nog van het feit, dat de heeren, die Dr. Beets hier wil laten komen, om den vrede van Jeruzalem te bevorderen en een "good time" te hebben op kosten van de goe gemeente, toch zeker geen andere lijnen zouden kunnen trekken, dan die daar getrokken zijn, gaat het toch ook niet aan, om nog van "getwisterij" te spreken.

Bovendien, zou het niet al te dwaas zijn, om te denken, dat de mannen van *Grace and Glory* en van *De Bereër*, zich zouden onderwerpen aan een uitspraak van zulk een jury?

Maar als deze jury toch komt, om zulke dingen te beslissen, mag ze ook wel eens onderzoeken, hoe het toch komt, dat Dr. Beets zulke rare dingen kan schrijven. Wat vroeger eens in het Jaarboekje verscheen, kon nog worden toegeschreven aan het feit, dat Dr. Beets op zee was; als het schip op zee waggelt dan waggelt alles mee, ook Dr. Beets en ook zijn pen. Maar dit heeft hij op het vasteland geschreven. Vanwaar dan dit gewagel? Die jury moet dat ook maar eens onderzoeken.

En om het dan de moeite waard te maken, moest die jury ook eens onderzoeken, hoe Dr. Beets toch zoo de gezochte man kan zijn bij allerlei groote mannen, en bij allerlei gelegenheidjes, zooals b.v. vergaderingen van Boy Scouts ter gedachtenis van Belknap, kan openen met gebed. Dat is mij altijd een raadsel geweest van Dr. Beets. In kerken en vergaderingen, waar ik mij nooit thuis zou gevoelen, treedt Dr. Beets op en is hij zelfs een gezocht man.

Dr. Beets weet wel van mij, dat ik hem geen kwaad toewensch. Daarom schrijf ik niet.

Maar hij is mij dikwijls een raadsel. En ik ben soms werkelijk bezorgd over hem.

H. H.

ALGEMEEN AANBOD

II

Onder dit opschrift schrijft Dr. A. Kuyper Jr, verder als volgt:

Ds. Hoeksema wil, uitgaande van de waarheid, dat er verkiezing en verwerping is, van een algemeen aanbod van genade niets weten. Hij acht zoodanige prediking onbijbelsch en in strijd met de Gereformeerde belijdenisschriften.

In dit artikel willen we deze beide gedachten nader toetsen. De Gereformeerde twijfelt geen oogenblik aan de waarheid van verkiezing en verwerping, die waarheid staat voor hem vast. Er is dus geen algemeene genade, integendeel de genade is particulier. Maar dat neemt niet weg, dat er toch een algemeen aanbod van genade is.

In de bekende Dordtsche Leerregels wordt meermalen over deze zaak gehandeld.

In Dordtsche Leerregels II artikel V lezen we: "Voorts is de belofte des evangelies, dat een iegelijk, die in den gekruisigden Christus gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe; welke belofte allen volkeren en menschen, tot welke God naar zijn welbehagen het evangelie zendt, zonder onderscheid moet verkondigd en voorgesteld worden, met bevel van bekeering en geloof." Hier wordt duidelijke taal gesproken. Tweeërlei staat hierin uitgedrukt: 1e. dat de belofte des evangelies moet worden gepredikt, en 2e. dat deze belofte verkondigd en voorgesteld moet worden *allen volkeren en menschen zonder onderscheid*. Hier hebt ge het algemeen aanbod, dat conditioneel is, want er is niet alleen een aanbod van de belofte des evangelies, maar ook een bevel van bekeering en geloof.

Ds. Hoeksema meent heel logisch te redeneeren door staande te houden dat Christus niet voor alle menschen voldaan heeft, doch alleen voor de uitverkorenen, en dat Hij daarom ook niet aan alle menschen mag worden aangeboden, dat zulk een aanbod niet ernstig is, niet eerlijk gedaan kan worden.

Artikel VI van diezelfde Leerregel geeft te lezen: "doch dat er velen door het Evangelie geroepen zijnde, zich niet bekeeren noch in Christus gelooven, maar in ongeloof vergaan, zulks geschiedt niet door gebrek of ongenoegzaamheid van de offerande van Christus, aan het kruis geofferd, maar door hun eigen schuld." We meenen, dat deze uitspraak heel duidelijk is. Het gaat niet aan te zeggen Christus heeft niet voor allen voldaan, en daarom mag en kan Hij niet allen aangeboden worden. Degenen, die verloren gaan kunnen niet klagen over de ongenoegzaamheid van Christus' offerande, zulks geschiedt door hun eigen schuld.

Het wil ons voorkomen, dat de hoofdfout van Ds. Hoeksema is veel te veel redeneeren uit een *verborgen* Raad Gods, en dat hij beter doet met te bedenken dat de *geopenbaarde* dingen voor ons zijn. Zeker en ongetwijfeld, er is een eeuwige verkiezing, maar wij weten

niet wie de uitverkorenen zijn, daarom zaaien we aan alle wateren, prediken we het evangelie aan alle creaturen, bieden allen genade ter verlossing aan op conditie van geloof en bekeering.

In zijn hyper-logisch redeneeren zegt Ds. Hoeksema telkens maar weer, zulk een algemeen aanbod van genade is niet eerlijk, kan niet in ernst gedaan worden, want de genade betreft alleen en uitsluitend de uitverkorenen. Ge moogt niet aanbieden als het, vanwege het besluit onmogelijk is dat het gegeven of aangenomen kan worden. Ds. Hoeksema mag niet zeggen, dat het in strijd is met de Gereformeerde leer zulk een aanbod in ernst te doen. De Gereformeerde Kerken hebben duidelijk uitgesproken dat zulk een algemeen aanbod wel ernstig is.

We slaan ook nu de Dordtsche Leerregels op, III, IV, artikel VIII en lezen: "doch zoovelen als er door het evangelie geroepen worden, die worden *ernstiglijk geroepen*, want God betoont *ernstiglijk* en waarachtiglijk in Zijn Woord, wat Hem aangenaam is, namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en gelooven, de rust der zielen en het eeuwige leven."

Het heil wordt dus niet alleen aan de uitverkorenen aangeboden, het wordt aangeboden *aan allen zonder onderscheid*, met den eisch tot geloof en bekeering te komen. Doet de mensch het niet, dan verwerpt hij de aangeboden verlossing, en is het zijn eigen schuld als hij verloren gaat. Maar God heeft geen lust in den dood des zondaars, maar daarin, dat hij zich bekeere en leve. Het aanbod Gods is ernstig gemeend. De schuld van het ongeloof ligt bij den mensch. De redeneering van Ds. Hoeksema leidt er toe den mensch, die het aanbod des evangelies verwerpt, zijn schuld te benemen. Hier dreigt het gevaar van het Antinominisme.

Eindelijk, Ds. Hoeksema noemt dat algemeen aanbod van genade niet alleen ongereformeerd maar ook *onschriftuurlijk*. We zouden hem den raad willen geven eens met groote aandacht te lezen: O, *allen* gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk. Wij vragen is dat niet een algemeen aanbod?

En als onze Heiland zegt: Komt herwaarts tot mij, *allen*, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven, dan herhalen we de vraag is dit niet een algemeen aanbod? Ja, dat aanbod is algemeen, maar de vervulling komt alleen hun ten goede die metterdaad komen koopten dien wijn en melk, hun die met hun vermoeidheid en lasten tot den Heiland komen.

Tot zoover Dr. Kuyper.

Toen ik dit artikel las, was ik diep teleurgesteld. En inmiddels heb ik het derde artikel ook reeds in mijn bezit en dat derde artikel is het slotartikel. En nu het

slot van Kuyper's bespreking van mijn brochure bereikt is en ik het einde van zijn redeneering gelezen heb, is mijn teleurstelling nog grooter geworden.

Werkelijk, het spijt mij, dat ik in de Standard Bearer begonnen ben, om deze artikelen te plaatsen en er een antwoord op te geven. Ze zijn het, in één woord, niet waard.

Toen ik er mee begon, was ik oprecht verblijd, dat we de zaak toch eindelijk eens zouden bespreken. Daarom begon ik aanstonds de artikelen van den geleerden schrijver aan de overzijde des oceaans te plaatsen en te beantwoorden.

Ik had er een tamelijk hooge verwachting van. En daartoe had ik toch ook wel eenige reden. De schrijver is een doctor in de theologie, en er mag dus van hem verwacht worden, dat hij de bekwaamheid heeft om de waarheid te beoordeelen en uiteen te zetten, waar dwaling is, die te bestrijden en een verkeerde redeneering te ontzenuwen.

Dat had ik dan ook werkelijk van Dr. Kuyper verwacht, misschien temeer omdat ik, wat kracht en bekwaamheid betreft, ook eerbied heb voor den naam Kuyper.

Niets liever had ik dan ook gezien, dan dat Dr. Kuyper eens goed op mijn brochure was ingegaan, haar had ontleed, waar de redeneering mank ging, de fout had aangewezen, bewijs tegenover bewijs had gesteld, en, indien mijne voorstelling werkelijk afwijkt van de waarheid, dit eens duidelijk had aangetoond. Dan zou Kuyper in mijn achting zeer zijn gestegen.

Maar nu krijgen we van dat alles niets.

Zoo arm is de redeneering van Dr. Kuyper, dat ik er werkelijk mee verlegen ben en eerst als besluiteloos stond, niet wetende of ik moest antwoorden of niet.

Ik heb mij afgevraagd: hoe komt het toch, dat Dr. Kuyper zoo schrijft, als hij doet?

Eerst dacht ik: hij heeft mijn brochure niet gelezen, doch slechts die vluchtig doorgebladerd. Doch die gedachte heb ik ook aanstonds van mij gezet. Dat zou oneerlijk wezen. En daarvan wil ik Kuyper niet verdenken of beschuldigen.

Toen kwam de gedachte bij mij op, dat Dr. Kuyper zeker denkt, dat Amerika een land is, vol van groote kinderen. Vooral het laatste gedeelte van dit tweede artikel laat dien indruk, als hij ons den raad geeft om een paar teksten eens met aandacht te lezen! Maar ook deze gedachte heb ik weer van mij gezet, want, als ik mocht veronderstellen, zooals ik zeker mag en ook doe, dat Dr. Kuyper mijn brochure gelezen heeft, dan kan hij toch werkelijk niet meer denken, dat het met een paar tekstjes goed te maken is.

Ik heb getracht, om te denken, dat Dr. Kuyper de zaak ernstig heeft opgenomen, dat hij zich er maar een beetje van af gemaakt heeft. Doch ook dat kan ik niet aannemen, noch uit het oogpunt van Dr. Kuyper's kennis en positie, noch ook als ik denk aan den ernst van het onderwerp.

Er blijft maar één mogelijkheid over: de artikelen

van Dr. Kuyper leveren ons metterdaad het beste, wat er te leveren is, ter verdediging van een zoogenaamd algemeen aanbod van genade. Ze leveren ons althans het beste, wat Dr. Kuyper ons leveren kan.

En daarom hebben ze mij gesterkt in de overtuiging, dat er, noch op grond van de Gereformeerde belijdenis, noch ook op grond der Schrift, iets te zeggen valt voor een algemeen aanbod van genade en zaligheid, welgemeend van Godswege aan allen, die het Evangelie hooren.

We merken overigens het volgende nog op.

1. Dat Dr. Kuyper mijne voorstelling niet zuiver weergeeft in zijne artikelen. Telkens en telkens weer laat hij het voorkomen, alsof ik de voorstelling zou bestrijden van een algemeene verkondiging van een particulier Evangelie. Dat is niet eerlijk van Dr. Kuyper. Hij heeft overvloedige reden om beter te weten. Immers we schreven op p. 19 van onze brochure: "Met andere woorden, hij (de prediker) weet, dat het de wil des Heeren is, dat het Evangelie niet slechts tot de verkorenen, maar ook tot de verworpenen gebracht zal worden. Alle angstvallig vragen of allen wel uitverkoren zijn, is hier dus ten eenenmale buitengesloten. Een prediker, die alleen voor de uitverkorenen zou willen prediken, verstaat den wil van zijn Zender niet, kan zijn taak onmogelijk verrichten."

Zoo schreven we op p. 20: "Ons verschil loopt dus volstrekt niet over de vraag, of het Evangelie naar den wille Gods, ook moet worden verkondigd aan allen, die onder ons gehoor komen, verworpenen, zoowel als verkorenen. Dit staat van weerszijden wel vast. Maar wel loopt ons verschil over de vraag, wat het eigenlijke karakter der prediking is, wat haar inhoud dient te wezen, en wat Gods doel is met deze prediking ten opzichte van verkorenen en verworpenen beide. En dan staat ons verschil met Ds. Keegstra zoo, dat hij handhaaft en wij loochenen, dat de prediking des Evangelies een welgemeend aanbod van genade en zaligheid is van Godswege aan alle menschen. En ons verschil met de officieele uitspraak der Christelijke Gereformeerde Kerken is, dat zij leeren er wij loochenen, dat die prediking des Evangelies voor alle menschen *genade* is."

Op p. 27 van onze brochure schreven we: "Let wel, het gaat er niet over of het Evangelie door den prediker ook tot alle menschen, die onder zijn gehoor zitten, zonder onderscheid moet worden verkondigd. Dit gelooft ieder Gereformeerde. Neen, maar het gaat er over, of de prediker zeggen mag tot zijn gehoor: God biedt u allen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel welmeenend de zaligheid aan. Dat is de vraag. *Welmeenend* zal ook Keegstra wel niet anders kunnen verklaren dan: met *de bedoeling om u te zaligen*."

Ik zou veel meer kunnen aanhalen, om duidelijk te maken, dat Dr. Kuyper, nadat hij mijn brochure gelezen had, geen reden meer had, om mij verkeerd te verstaan. Toch laat hij aldoor den indruk, dat ik de voorstelling zou bestrijden van de algemeene verkondiging van een particulier Evangelie. Zoo doet hij als

hij de Dordtsche Leerregels II, 5 tegen mij aanhaalt, en dan schrijft: "Hier wordt duidelijke taal gesproken. Tweeërlei staat hier uitgedrukt: 1e. dat de belofte des evangelies moet worden gepredikt, en 2e. dat deze belofte verkondigd en voorgesteld moet worden *allen volkeren en menschen zonder onderscheid*." Wij zouden Dr. Kuyper wel eens willen vragen, waar hij van mij gelezen heeft, dat ik dit ontken. Hij kan ook van mij eene verklaring vinden van ditzelfde artikel. Hij heeft die ook gelezen. Wij vragen hem: wat hebt ge er op tegen?

Waar heeft Dr. Kuyper het volgende van mijn hand gelezen: "Ds. Hoeksema meent heel logisch te redeneeren door staande te houden dat Christus niet voor alle menschen voldaan heeft, doch alleen voor de uitverkorenen, en dat Hij daarom ook niet aan alle menschen mag worden aangeboden (verkondigd, voorgesteld, offere, H. H.), dat zulk een aanbod niet ernstig is, niet eerlijk gedaan kan worden."

Dat zou ik nooit schrijven, Dr. Kuyper.

Dat heb ik ook nooit geschreven.

Wat ik aldoor geschreven heb, is, *dat God niet Zijnerzijds welmeenend de zaligheid aanbiedt, dat is, met de bedoeling om hen te zaligen, aan alle hoorders zonder onderscheid.*

Wij gelooven niet, dat deze verkeerde voorstelling, die tegenover mij niet eerlijk is, met opzet door Dr. Kuyper gegeven is. Daarom heb ik vertrouwen genoeg in hem, om te gelooven, dat hij deze fout zal herstellen.

2. Dat Dr. Kuyper toch niet blijft bij zijn eigen voorstelling. Hij schreef, dat hij een algemeen aanbod van een particulier evangelie wilde. Zijn eerste artikel liet over het algemeen den indruk, dat hij wars is van de algemeene verkondiging van een algemeen evangelie. Naar den inhoud, zoo wilde hij het, moet het evangelie particulier blijven, dat is, nooit mag verkondigd worden, dat God alle menschen bedoelt te zaligen. Dat is zuiver Gereformeerd. Hierover waren we het met hem eens, zoo schreven we in ons eerste antwoord.

Maar daarbij blijft hij toch niet.

Sommige uitdrukkingen in zijn vorig schrijven deden ons reeds vreezen, dat hij van de lijn zijner eigene voorstelling zou afdwalen en ten slotte toch bij de verkondiging van een algemeen evangelie zou uitkomen. Zoo kregen we reeds een minder gunstigen indruk uit de woorden: "Het spreekt wel van zelf, dat deze genade niet onvoorwaardelijk maar conditioneel wordt aangeboden, namelijk, op conditie van geloof en bekeering." Immers als een Gereformeerde zuiver wil spreken, dan gewaagt hij niet van condities voor het ontvangen van *genade*. Er zijn geen voorwaarden voor de genade Gods. Geloof is ook geen voorwaarde. Het behoort zelf bij de genade, die God ons (niet aanbiedt maar) schenkt. In dien indruk werden we gesterkt doordat in zijne aanhaling van Zondag XXXI Dr. Kuyper de woorden *allen en een iegelijk* onderstreepte. Er staat immers in die Zondagsafdeeling: "als volgens het bevel van Christus aan de *geloovigen*, allen en een iegelijk,

verkondigd en openlijk betuigd wordt," etc. Het gaat daar dus niet over allen en een iegelijk in het algemeen, maar over de geloovigen *alleen*, en over *hen allen*.

Maar in dit artikel is dit nog sterker.

We hebben er reeds op gewezen, dat het eenigszins den indruk laat, alsof Dr. Kuiper meent, dat hij voor groote kinderen schrijft, als hij ons den raad geeft, om met aandacht een paar teksten te lezen. Maar zooals Dr. Kuiper de door hem aangehaalde teksten onderstreept, is het duidelijk, dat hij den inhoud van het evangelie toch weer algemeen maakt. Immers wil hij deze teksten zoo lezen: "O, *allen*, gij dorstigen, komt tot de wateren." En: "Komt herwaarts tot Mij, *allen*, die vermoeid en belast zijt."

Hij wil de nadruk leggen op *allen*, niet op de bepaling van dorstigen en vermoeiden en belasten, die hierbij staan. En uit dit *allen* wil hij dan een grond halen voor de leer van een algemeen aanbod.

Nu betreft dit *allen* den inhoud van het Evangelie, dat gebracht moet worden.

Het maakt een groot verschil, of ik zeg: predikt het Evangelie aan alle menschen; of dat ik zeg: predikt aan *alle menschen*, dat Christus u *allen* ruste wil geven, dat Hij allen welmeenend tot de ruste roept.

Dit laatste wil Kuiper, volgens zijn onderstreeping van deze teksten.

Nu is dit zeker niet de beteekenis van deze teksten. Het maakt heel wat verschil of ik zeg: komt *allen*; of dat ik zeg: komt alle, *gij dorstigen, vermoeiden, belasten*.

Maar in elk geval glijdt Dr. Kuiper, in zijn pogen om een algemeen aanbod te verdedigen, hier toch ook zelf van de lijn af, die hij eerst trok. Hij wilde een algemeene verkondiging van een particulier evangelie. Hij komt uit bij de verkondiging van een algemeen evangelie.

3. Dat Dr. Kuiper niet eerlijk is in zijne voorstelling van mijn redeneering. Keer op keer laat hij den indruk, dat heel mijn redeneering een poging is, om een logische gevolgtrekking te maken uit de leer der verkiezing en verwerping. Ik zou niet in een algemeen aanbod gelooven, omdat ik wil vasthouden aan de waarheid der verkiezing en verwerping. Hij zegt, dat ik mij teveel met verborgene dingen bezig houdt; en hij geeft mij den raad, mijzelf meer bezig te houden met de geopenbaarde dingen.

Nu ben ik het ook met dit laatste niet eens.

Ik houd mij gansch en al niet bezig met verborgene dingen. Dr. Kuiper kan niet één zulk een verborgen ding noemen, waarmee ik mij zou willen bezig houden. Zelfs zie ik niet, hoe dat zou kunnen.

Zeker, ik houd mij veel bezig met de soevereine verkiezing. Maar ik doe dat naar het voorbeeld der Schrift, die van deze verkiezing en verwerping overal spreekt. De waarheid der verkiezing en verwerping zou Dr. Kuiper toch geen verborgen ding willen noemen? Welnu, dan moet hij ook niet zeggen, dat ik mij met verborgen dingen bezig houd. Een verborgen ding,

tot op zekere hoogte, is voor ons, *wie* uitverkoren en *wie* verworpen zijn. Maar daar houd ik mij juist nooit mee bezig. Op mijn standpunt is dat ook heel niet noodig. Ik predik het evangelie aan alle menschen, die onder mijn gehoor komen, naar den Woorde Gods, en zoolang ik dat doe (het naar den Woorde Gods verkondigen), kom ik zelfs niet in tegenspraak met de leer der verkiezing en verwerping. Dat een Gereformeerde een particulier evangelie in het algemeen kan verkondigen, is mij goed duidelijk. Daar is zelfs geen mysterie of contradictie in. Het mysterie komt alleen, als men een algemeen evangelie (naar zijn inhoud) in harmonie wil brengen met de waarheid der verkiezing. Dat kan niet. Maar met verborgene dingen houd ik mij heel niet bezig. Naar waarzeggers loop ik niet; en op hondengehuil of vogelgeschrei geef ik zeker geen acht.

Maar dat nu daargelaten, is het toch niet waar, dat ik in het abstracte zou redeneeren over de verkiezing en verwerping, zonder meer, en dat dus mijn voorstelling niets anders zou zijn, dan een verkeerde conclusie, schijnbaar logisch, hyper-logisch zelfs, maar in den grond rationalistisch.

In mijn brochure ligt de volgende lijn van redeneering:

1) Eerst toon ik aan, dat de voorstelling van een algemeen aanbod van genade, als men niet met woorden speelt, maar meent, wat men zegt, op geen enkel punt in overeenstemming is te brengen met de Gereformeerde waarheid, niet alleen niet met de leer der verkiezing, maar ook niet met die der particuliere voldoening, en die der totale verdorvenheid des natuurlijken menschen.

2) Daarna toon ik aan, dat Ds. Keegstra, dien ik voornamelijk in mijn brochure bestrijd, zoo vast loopt als een muur in zijne redeneering.

3) In de derde plaats bewijs ik, dat Calvijn, dien door Keegstra werd aangehaald, van zulk een algemeen aanbod van genade niets moet hebben. Daarvoor geef ik verschillende citaten.

4) In de vierde plaats bewijs ik, dat de voorstelling van een algemeen aanbod van genade niet is naar de Heilige Schrift, maar dat de Schrift haar letterlijk veroordeeld. Ik wijs voor dit laatste op een zestal Schriftuurplaatsen, die aan duidelijkheid van bewijs niets te wenschen overlaten.

5) In de vijfde plaats bewijs ik in een tamelijk breed betoog, dat de voorstelling van een algemeen aanbod van genade, van Godswege en welgemeend aan alle menschen, niet in overeenstemming is met de Gereformeerde belijdenis.

6) En ik eindig met een hoofdstuk over de Schriftuurlijk-Gereformeerde voorstelling van het stuk der genade.

Als nu Dr. Kuiper mijn brochure gelezen heeft, hoe durft hij het dan toch te bestaan om den indruk bij zijne lezers te geven, dat ik slechts redeneer uit het stuk der verkiezing en der verwerping?

Waarom doet hij geen recht aan mijne redeneering, om dan als een man argument met argument te beantwoorden, inplaats van te meenen, dat hij ons door een paar tekstjes met een kluitje in het riet kan sturen?

Neen, dit is bepaald arm van Kuyper.

Hij gaat op geen mijner argumenten in. Hij doet alsof ze er niet zijn en alsof ik als een rationalist mijn eigen rede nu eens op den voorgrond had gesteld!

Doen de leiders in Nederland zoo met een tegenstander?

4. Eindelijk, dat Kuyper ook nog bewijzen moet, dat mijn redeneering, voorzoover ik volhoud, dat de voorstelling van een algemeen aanbod in den zin van Keegstra en Berkhof anti-Gereformeerd is, niet logisch is, slechts in schijn logisch is, of misschien zelfs hyperlogisch moet worden genoemd.

Ge kunt mijn redeneering vinden op pp. 8-13 van mijn brochure.

Daar heb ik het volgende betoogd:

1) Dat, wil men niet met woorden spelen, de volgende elementen liggen opgesloten, in de voorstelling van een algemeen aanbod naar Keegstra:

a. Dat in God de ernstige begeerte is, om alle menschen genade te schenken. b. Dat de aanbieder het aangebodene bezit; dat er dus genade in Christus voor alle menschen is. Anders kan God ze niet aan de menschen aanbieden. c. Dat het aangeboden voorwerp wordt aanprezen, d. w. z., dat God de ernstige begeerte in Zijn Woord heeft geopenbaard om alle menschen genade te schenken. d. Dat zij, aan wie iets wordt aangeboden, het aangebodene kunnen aannemen.

2) Dat geen dezer elementen van een algemeen aanbod in overeenstemming is met de Gereformeerde waarheid: a. God wil niet aan alle menschen genade schenken, ook al wil Hij, dat aan alle menschen het evangelie zal worden verkondigd. b. Er is in Christus geen genade voor alle menschen, want de voldoening is particulier, ook al moet de genade in Christus aan alle menschen worden verkondigd door de prediking. c. God zegt nergens in Zijn Woord, dat Hij alle menschen bedoelt te zaligen. d. Geen mensch zou eene genade, die hem slechts werd aangeboden, kunnen aannemen.

Nu zij de lezer er nogmaals aan herinnerd, dat deze redeneering niet de grondslag en het geheel van mijn bewijsvoering is.

Maar wil Dr. Kuyper zoo vriendelijk zijn, om niet slechts te zeggen, maar te bewijzen, waarin mijn redeneering niet loopt naar de regelen der logika?

Door slechts iets te zeggen, bewijst ook zeker Dr. Kuyper niets.

H. H.

JACOB IN HARAN

The number of years Jacob had agreed to spend in toil for Laban's daughters had passed by. Jacob is again a free man with the right of independent action. A desire to return to Canaan takes possession of him. Why should he linger in Haran? That during these years the relation between him and Laban must have been somewhat strained, is certain. Laban had availed himself of the opportunity, Jacob's great love for his daughter had afforded him, of extracting from him a promise to spend another seven years of his life in the service of his uncle. Though he should have given away in marriage his daughters free of charge though having joined Jacob to a daughter that had not been labored for, Laban had held his nephew to his agreement until the debt was paid for to the very last penny. Not one year, yea, not one day, had been detracted. What is more though Laban had insisted on the dowry for himself, he had neglected to turn out to his daughters the property or dowry which they according to the custom of that day at marriage had coming from their father. It means that Laban's avarice led him to virtually disinherit his daughters and thus to reduce them to a state of abject poverty in his house so that at marriage they could bring nothing in the way of property to their husband. Such indeed was the complaint of Jacob's wives later on. They say: "Is there yet any portion or inheritance for us in our father's house? Are we not counted of him strangers? for he hath sold us, and hath quite devoured also our money" (Gen. 31:15, 16). The result of the treatment Laban afforded his daughters, was that Jacob had arrived at the end of his season of service a poor man without a single head of cattle that he could call his own. But this is not all. According to his own testimony Laban had learned by experience that the Lord had blessed him for Jacob's sake. The element of truth in this testimony is that the goodness and the mercy of the Lord had followed Jacob to Haran and all the days of his exile. The result was that Laban's flocks and herds had increased greatly; and this increase did service as the sign that *Jacob* was the blessed of the Lord. Laban had grown rich for his nephew's sake. To the latter therefore he was greatly indebted. Laban admitted this. He erred in regarding his prosperity as the token that he, too, held a place in the affection of the Lord. He seems to have taken his increase as the evidence that God was especially pleased with him for his having admitted this refugee from Canaan into the circle of his family. That, whereas all along he had been engaged in literally persecuting him whom he knew to be the chosen seed, he had good reason to believe that he was cursed in the event he repented not, seems not to have occurred to him. He deemed himself blessed for the mere reason that his flocks had increased. Had he said to Jacob, 'I know thou art the blessed of the Lord; for since thou art with me I have

Why should thou fill to-day with sorrow
About to-morrow,
My heart?
One watches all with care most true,
Doubt not that He will give thee too
Thy part.

grown rich. It must be then that I prospered for thy sake. Rightly considered therefore my riches belong to thee. 'Take therefore what is thine or at least share with me my increase,' had this been Laban's speech to his nephew, we would have reasons to believe that, being a friend of Jacob, he was a friend of God. As it was, he had even disinherited the very daughters he had given out in marriage to him for whose sake he had prospered, and had permitted him to arrive at the end of a period of an unjust servitude a poor man. The scandal!

There was a reason then why Jacob had been looking forward to the time when he could quit Haran for Canaan. It was time that he provide for his own house. Whereas he had learned from experience that Laban cared very little whether his house would ever be provided for, he resolved to either take leave or if remaining in Laban's employ to shake him off as his paymaster, as the one determining, and controlling the size of his hire.

So he requested Laban to give him his wives and his children, for whom he had served, and to let him go; for the service he had done was known to Laban. The latter, as Jacob had anticipated, was reluctant to comply with the request. Jacob was begged to remain. Said Laban to him, "I pray thee, if I have found favor in thine eyes, tarry"; that is, 'if thou lovest me, if thou thinkest anything of me at all, abide with me, for I have augured that the Lord hath blessed me for thy sake. Show me that thou art my friend by remaining in my employ that my substance may continue to increase?'

Though Laban would have nothing of God, he welcomed God's flocks and herds. As he believed that this good had come to him through Jacob as a channel, he would not let him go. The world is full of Labans, men who, having learned by experience that true piety genders honesty, industry, trustworthiness and temperance, and having recognized the worth of these virtues, fill their workshops and homes with God's people, yet refuse to become godly themselves. Religion is a thing not to have and to be cultivated, but a thing to be utilized. At the proper juncture we will give a full appraisal of Laban's character, dispositions and attitudes. His reasonings were, suffice it to say, that if all that was necessary to induce God to be generous with him, was to have about him one of God's friends, he by all means would retain Jacob.

What brazen affrontery on the part of Laban to say, 'Abide with me that my flocks may increase.' It seems as if he would have Jacob take his having been blessed, prospered, for Jacob's sake as the token that if this nephew would do the thing pleasing unto the Lord, he would remain in this uncle's employ. "Appoint me thy wages and I will give it," he says to Jacob. Him on account of whom he had grown rich, he would retain not as a partner but as a servant.

Jacob's answer contains two reasons why the

proposition was turned down. At the time of Jacob's arrival in Haran, Laban, comparatively speaking, was a poor man. It was little he had at that time, so that his flocks and herds, because of their small size, could be attended to and shepherded with ease. It was fourteen years of such labor as flocks of this size would give him that he had agreed to turn out to Laban in exchange for his daughters. However, since that time Laban's flocks and herds had increased unto a multitude, so that arriving at the end of his period of servitude, Jacob had turned out to his uncle much more labor than he possibly could have calculated on. Had he complained? Had he shirked his duty? Had he, in the degree that the substance entrusted to him had given him more and more work, and infringed more and more his time, grown careless, indifferent, negligent? Not at all. "Thou knowest," he said to Laban, "how I have served thee, and how thy cattle was with me." "Thou knowest that, though the care of thy prolific herds became so great as to weigh me down, I never once failed thee as thy servant, as the custodian of thy cattle. Thou knowest it."

That Jacob's testimony respecting his faithfulness was true, is evident from Laban's failure to contradict it.

Further, Laban had of his own accord admitted that he had grown rich on account of Jacob. In replying Jacob emphasized this as another reason why he deemed his uncle's proposal impossible of acceptance. The latter should permit him to share in his prosperity. How finally if working for wages, that is, for wages of a definite and fixed amount, for wages determined and controlled by Laban, could Jacob provide for his own house. 'When,' Jacob meant to say, and it is evident from Laban's reply that he understood, 'When shall I provide for mine own house if I remain in the employ of a master who will lie, steal, and defraud, if he can only feel certain that the lie, the theft, and the fraud, can be turned into a source of profit; a master whose lust for the things of this earth is the overruling passion; and who stands ready to sacrifice all on the altar of this lust: children, honor, yea, his own soul?'

From his reply it is evident that Laban felt the sting of his nephew's words. He speaks not again of wages, but asks Jacob what he should give him. Jacob answers that Laban shall give him nothing, but adds that he will again feed and keep Laban's flocks, if the latter will pass through all his flocks today and remove all the speckled and spotted cattle, and all the brown cattle among the sheep, and the spotted and speckled among the goats, and henceforth count such as his hire. From the notice that "Laban removed that day the he goats that were ringstreaked and spotted, and all the she goats that were speckled and spotted, and every one that had some white in it, and all the brown among the sheep, and gave them into the hands of his sons; and set three days journey betwixt himself and Jacob," from this notice it is evident that what Jacob requested

was not that the cattle removed that day be given to him as hire but that his wages be the spotted, the speckled, and the brown, the flocks and herds would henceforth, after the separation, bring forth, so that the first step in the execution of Jacob's proposition had to be the removal of the specimens he was to receive as his hire, in order that Laban might have a way of knowing how many cattle of the above description were brought forth since the day of the ratification of the contract.

That, when Laban asked him what his wages should be, Jacob without a moment's hesitation, laid down articles of a suitable labor contract, shows that he had prepared himself for the interview. This in turn indicates that in the past he had made his plight a matter of serious consideration. The question to which he had sought an answer was how he could come to his own as a servant of Laban. He finally hit upon the above-cited plan, the merit of which was that it placed him beyond the reach of Laban's avarice by calling in God as his rewarder, as the one to determine and govern the size of his hire. For what the flocks and the herds would bring forth depended neither on Laban nor on Jacob, but solely upon the Lord. The contract, therefore, sprang up from Jacob's faith in the Lord. It shows that he by an act of his regenerated mind and will submitted himself to the care of Jehovah, especially so since the cattle of the above description were ordinarily most rare.

Jacob closes his response with the assertion that his righteousness shall answer for him in time to come, when it shall come for his hire before Laban's face; that every head of cattle whose appearance did not agree with the stipulated description should be counted stolen with him. The meaning of this speech is clear enough. Jacob felt confident that cattle of the specified description would appear in great numbers in the herds and flocks of Laban as the sign and reward of a past integrity that should have but had not been remunerated. At the end of another six years he would be the owner of a substance so great as to permit him to consider himself liberally rewarded for the entire twenty years of faithful service. Laban would then be compelled to admit that what he had claimed as a gracious gift of God, belonged to Jacob; that therefore the latter and not he was the favored of God; that, finally, the attempt to defraud this helpless refugee from Canaan ended in dismal failure in that He with whom Laban in the last instance had had to do was not this refugee but his God.

When Jacob had done with speaking Laban said, "I would that it might be according to thy word." On the surface it again appears as if Laban was an easy-going, big-hearted, inexact kind of a personage ready to acquiesce in most any kind of an arrangement to please and to satisfy the party with whom he dealt. The truth of the matter is however that he was quick to catch hold of Jacob's proposition because he felt

assured that, when put into operation, it would greatly advance his interests. This is evident from his repeated attempt later on to stem the rising tide of Jacob's miraculous success.

Having yielded to Jacob's demand, Laban that same day gave into the hands of his sons whatever was variegated in the flock. Jacob now entered upon the final lapse of his career in Haran. His course again leads through a thickened of trials. It was especially in this period that Laban behaved in a manner that leaves no doubt in our mind that he was a personage destitute of grace. To his great dismay, the sheep and goats at the very outset brought forth a numerous partly-colored and spotted offspring. This was a miraculous occurrence, Laban should have recognized as a divine rebuke, as a speech of God, denouncing his past ways with Jacob, calling him to repentance, and threatening him with disaster in the event he hardened his heart. Laban, however, turning a deaf ear to this speech, changed as much as ten times Jacob's wages and thus as many times denied the providence of God. But no matter what colour or mark he selected, it would agree each time with the mark or colour of the offspring brought forth. Ten times did Laban shift from one colour or mark to another. Ten times therefore did the Lord say to him. "Thou persecuteth my servant, Beware!" As Pharaoh of the Egyptian oppression, so Laban, he continued to harden his heart and thus to harrass the Lord's anointed. After each assault, he would discover that his flock had diminished in size. But instead of admitting that Jehovah is God, Laban would set his mouth against the heavens, and say after each defeat, It is a chance that befalleth me. The result was that he was reduced to a state of comparative poverty. God took away his cattle and gave them to Jacob. Gen. 31:9. As Israel left Egypt laden down with the spoil of the oppressor, so Jacob left Haran laden down with the spoil of Laban.

Not once did Laban admit that his woe was God-sent, the reaping of what he had sown, a just retribution. Instead, he said with his sons, 'Jacob hath taken away all that was mine, and of all that was mine hath he gotten all this glory.' And his countenance fell. The spectacle of Jacob's flock vexed him. He cursed Jacob in his heart. Gen. 31:1, 2. Had he dared, he would have appropriated his nephew's entire substance and sent him back to Canaan a poor man. Gen. 31:42. The Lord, however, suffered him to do Jacob no wrong.

Had Laban assumed a different attitude toward Jacob, had his confession been, 'I have wronged thee, my brother; I know, because the Lord has testified against me. It behooves me therefore to repent in dust and ashes for the treatment I afforded thee. I now bless thee in my soul; for thou art the friend of God, the seed in whom I and all the families of the earth are to be blessed.' Had this been Laban's confession, he would have lived and continued to prosper.

The Jews sought Christ for the bread that perishes.

Likewise Laban, he had sought and attached himself to Jacob for the material good that perishes. And when, after a season, the Lord made known to him that he might no longer be steward and began to take away his cattle and to give them as just hire to Jacob, he was angry and would not relinquish his hold on a substance that belonged to him whose hire he had kept back by fraud.

How did Jacob bear up in this final period of trial? Had he been destitute of grace, had he been a child of the devil instead of a child of God, he would have cursed Laban in his heart; he would have worked Laban's ruin by every means at his disposal. There was plenty of opportunity for Jacob to avenge himself, if he had chosen. He could, for example, have neglected Laban's flock, and purposely exposed it to all kinds of injury.

Jacob, however, was one of God's saints. He suffered and threatened not; but committed himself to Him that judgeth righteously; and in the mean time continued as a faithful, trustworthy, and dutiful shepherd of his master's flock. He could not have taken better care of this flock, had it been his own. Attend to his testimony: "And ye know," said he to his wives, "that will all my power I have served thy father." And to Laban: "This twenty years have I been with thee; thy ewes and thy she goats have not cast their young, and the rams of thy flock have I not eaten. That which was torn of beasts I brought not unto thee; I bare the loss of it; of my hand didst thou require it, whether stolen by day, or stolen by night. This I was; in the day the drought consumed me, and the frost by night; and my sleep departed from my eyes" (Gen. 31:28-40).

This testimony was not contradicted by Laban. There is more proof that Jacob was a righteous man. Said the angel of the Lord to him: "Lift up thine eyes, and see, all the rams that leap upon the cattle are ring-streaked, speckled and grisdled: for I have seen all that Laban doeth unto thee" (Gen. 31:12).

The Lord then came to the defense of Jacob, a thing He would not have done had Jacob shown himself up as an unrighteous by paying Laban in his own coin, by awarding him evil for evil, by availing himself of every means of revenge at his disposal in the attempt to appease a carnal grudge. If there is one thing that the Lord would have men take home to their hearts, it is that He is far from the wicked. Those whom He delivers from the snare of the fowler are the righteous, they who make Him their habitation, who say of the Lord, He is my refuge and my fortress; my God; in Him will I trust. Ps. 91:2, ff. Finally, Jacob's very prosperity was his righteousness that came for his hire before Laban's face.

To be sure, *by nature*, Jacob was a despicable sinner, a child of wrath. Fact is, however, that in Scripture he appears as a child of grace, as a son whom the Lord loved and therefore chastened and scourged for his profit; that he might become partaker of His holiness.

And in Haran, where the Lord burnt much of the dross out of him through the trials of his faith, he endured chastening and thus showed himself up as a son indeed. The view that Jacob's tears and prayers at Pniel constituted the first evidence that he was the possessor of the life of regeneration, is a view that has no basis in Scripture. From the very outset he appears in Scripture as a friend of God, capacitated by grace to appreciate the higher interests of the covenant. And in Haran, where he was in heaviness through manifold temptations, he may be said to have shown himself up as one of God's saints, "kept by the power of God unto salvation ready to be revealed in the last time." Nor was he without a word of comfort in Haran. In a succession of visions the Lord appeared unto him to assure him that, Having taken notice of all that Laban did unto him, he would take away the cattle of Laban and give them to him, and thus would show forth his righteousness as the light and his judgment as the noonday. Such, to be sure, is the import of the word the angel of God spake to him in a dream saying, "Lift up now thine eyes, and see all the rams which leap upon the cattle are ringstreaked, speckled and grisdled: for I have seen all that Laban doeth unto thee" (Gen. 31:12).

But what are we to think of Jacob's stratagem? He did two things. He took him twigs and pilled white streaks in them, and thus varying colours were produced. These twigs he placed in the watering troughs that the flocks, when they came to drink might conceive with these twigs before them. When the cattle were feeble, however, he put them not in, so that the stronger fell to him and the weaker to Laban. Secondly, he set the speckled animals before those of uniform colour so that Laban's herds had always these spotted animals before them. In this manner another impression was produced upon the she goats and sheep.

The first question that arises is whether the Lord actually rendered this artifice effective. From the notice, "But when the cattle were feeble he put them not in: so that the feeble were Laban's and the stronger Jacob's." From this notice it seems that He did. It does not follow, however, that Jacob's adroitness was not culpable. The Lord also renders effective the poison a suicide takes to end his life. Calvin excuses Jacob's action on the grounds that he was following the Lord's instruction received by vision. Fact is, however, that all the Lord said to him in the visions was that He would withdraw the cattle from Laban and transfer them to him.

In appraising his stratagem, it must be borne in mind that it had been revealed to him that he was to receive his father-in-law's substance. His artifice then is representative of an attempt on his part to help the Lord realize His resolve. As yet not entirely the man of faith, not entirely weaned from confidence in himself he assists by cunning the fulfilment of the visions.

It cannot be denied that his interference sprang up

from a kind of impatience that betokens an inordinate desire for Laban's substance. That he placed the twigs in the watering troughs only when the cattle were strong, so that the feebler were Laban's, was an ignoble deed. This cunning was characteristic of the man.

Jacob also suffered for his cunning. There can be no doubt that Laban heard of these practices. In all likelihood, it was these practices to which he ascribed Jacob's great success. It was these practices therefore upon which he may have based the complaint that Jacob took all that was his. It was these practices that encouraged him to repeatedly change Jacob's wages.

Let me remark in conclusion that we are not blind to Jacob's sins; but neither are we blind to the operations of grace in him. To be sure, Jacob had ugly traits. In agreement with the peculiar bent of his nature he was smooth, slippery, and crafty. Craftiness and deceit was the peculiar mode of manifestation sin in Jacob took on.

It was the dross that had to be burned out of him.

Yet as to the heart of his dispositions, Jacob was a believer, in whom the grace of God operated.

G. M. O.

Den 4den Juni, zoo de Heere wil, hopen onze geliefde ouders,

JAN VELDHUIS

en

ROELFKE VELDHUIS—Starkenbourg

hunne 50-jarige Echtvereeniging te herdenken.

Dat de Heere, die hun tot hiertoe geleid heeft, hen ook verder op hun levensweg moge leiden, is de wensch en bede van

Hunne dankbare kinderen,

Mr. en Mrs. S. Bylsma
en kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich.
442 Barth Ave.

Troosteloos van een gereten,
Kwijnde mijn doemschuldig hart;
Maar in 't wroegende geweten
Bleef de prikkel mijner smart;
Tot ik — met mijn zielewonden
Naar het Kruis van Jezus ging,
En in ruil voor al mijn zonden
Zijn Gerechtigheid ontving!

'k Zocht de lauwerkrans te plukken,
Die de deugd haar Priestren biedt;
Menig zonde deed ik bukken,
Maar het harte bukte niet;
Tot — de valsche lauwrn dorden,
Tot — de Geest, dien Jezus geeft,
Hier dat nieuwe hart deed worden,
Dat naar Heiligmaking streeft!

HET LICHT DER WERELD

Jezus dan sprak wederom tot henlieden,
zeggende: Ik ben het licht der wereld; die
Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen,
maar zal het licht des levens hebben.

Joh. 8:12.

We zagen de vorige maal dat op onderscheidene wijze, in verband met verschillende voorwerpen, Christus de Heere, als het Eeuwige Woord het licht is. Hij is dat in verband met het Goddelijk Wezen, die in dat Wezen den Vader weerspiegelt, van dien Vader is Hij het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld van Zijn Zelfstandigheid.

Hij is het licht in de schepping, waardoor deze gedragen wordt, en de openbaring Gods is, zoodat er de sprake Gods van uitgaat en dat wel zoo, dat ieder schepsel op zijn eigene wijze naar de plaats hem toegewezen, in verband met geheel het organisme, nooit anders verkondigt of verkondigen kan, dan de grootheid en mogendheid, de almacht en wijsheid des Scheppers, en dat onophoudelijk.

Daarom zegt ons de Apostel, in verband met het redelijk-zedelijk schepsel: Gods toorn wordt geopenbaard van den hemel wanneer zij God ontdekkende, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt. Van de schepping der wereld aan was het, dat Zijne onzienlijke dingen, van hetgeen God geopenbaard heeft van Zichzelven, uit de schepselen verstaan en doorzien worden, beide Zijne eeuwige kracht en goddelijkheid.

Waarom?

Opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn.

Datzelfde Licht verlichtte ook eenmaal den mensch, toen hij met zijn aangezicht naar God stond, zijn God minde en Hem liefhad, in Zijn nabijheid het stille en zoete van den onverstoorden vrede genoot.

Het licht-leven der kennis der waarheid was hem in zijn diepste wezen ingeschapen en paste *bij* en was aangelegd op het leven van zijn God. Wandeland in het levenslicht van den Logos, die maar niet in de wereld inscheen, doch evenzeer in die wereld inwoonde, ofschoon Hij zelf niet die wereld was, kon de mensch zijn God verstaan, op gemeenzamen voet met Hem leven, in zijn huis, het huis des Heeren, de dingen doen die hem door zijn Formeerder waren opgedragen.

Neen, het ging niet om den mensch alsof *hij* het centrum, het middelpunt, zou zijn waar het alles om draait. Dat kan al reeds niet, omdat het licht des menschen, het leven Gods niet verrijkt; ook niet omdat de mensch zich niet Gode openbaart; nog veel minder omdat dat licht zijn oorsprong en bron in het schepsel zou vinden — maar enkel en alleen doordat het den in zich-zelfen genoegzamen en volzaligen God, Die niet van noode heeft om van menschenhanden gediend te worden als iets behoevende, die dus volkomen licht is, goed gedacht heeft, dat er van Hem een afspiegeling zou zijn over en in alles wat Hij schiep.

Hoe meer we dit inzien en indenken, des te grooter wordt de Heere onze God voor ons; terwijl het dan ook evenzeer waar blijft, naar de mate ge dit uit het oog verliest, ge den mensch, het schepsel dus, tot God verheft, op de hoogste plaats zet, waaraan dan uw God behoefte heeft.

Terugkeerend tot de tekst dan is het wel duidelijk, dat ook nog in een anderen zin des woords de Zone Gods het licht der wereld is. In dit tekstwoord spreekt het Vleeschgeworden Woord. Ook hier valt de klemtoon op het feit, dat Jezus Christus, de Heiland, *alleen* het licht der wereld is, en dat wel in een geheel eenigen zin, voor geheel eenige voorwerpen, met een geheel eenig doel.

Het licht der kennisse Gods in den mensch is immers niet meer, het leven des lichts week *van* en *uit* hem. Hij werd niet alleen in het duister geplaatst, doch werd zelf duisternis. Zijn kennis veranderde in onkunde, zijn leven werd het leven des doods. De trilling van het leven des lichts, waardoor hij, met alles wat in hem was, zich naar God richtte als het hoogste goed, ruimde de plaats in voor de duisternis der zonde en des doods, en de prikkel des doods voert hem hoe langer zoo meer van God weg.

Wel schijnt nog het licht van den Logos, doch het bleef alleen om hem te herinneren aan vroeger genoten gemeenschap, wijst hem op zijn hooge afkomst, veroordeelt de duisternis in hem, is oorzaak om hem alle onschuld te ontnemen.

Men late zich dan ook niet misleiden door den zoo dikwijls gebruikte spreuk, dat waar de Logos Schepings-Middelaar is, de mensch dan als vanzelf voorwerp moet zijn van genade. Wat men bedoelt is dit, de Logos is de Christus, Christus verwerft genade aan Zijn kruis en nu kan het wel haast niet anders of Hij door Wien de wereld geschapen is, die wereld zoo lief had, dat Hij ook nog vleesch wordt uit liefde tot de uitverkorenen niet alleen, maar ook nog door diezelfde liefde wordt gedreven, voor de menschheid in het algemeen, zoodat al de redelijk-zedelijke schepselen deelen in een algemeene gunst, zoolang ze hier op aarde zijn, ofschoon Hij voor hen niet een volkomen Zaligmaker is.

Het is dan ook niet waar, wanneer er beweerd wordt, "dat er een schemering temidden van de duisternis overbleef, en die schemering temidden van de duisternis, die stralen van licht door de nevelen heen in de duisternis geworpen, gemeene gratie is," gelijk een zeer geleerd schrijver eens schreef. Nog veel minder waar is het, wanneer dezelfde schrijver voortspinnend aan den draad zijner gedachten, gaat zeggen, "dat diezelfde gratie, in dieper zin, erbarmende genade zou zijn, *omdat* de duisternis zich sterkte tegenover dit uitstralend licht, het niet greep, niet indronk en niet inzoog, maar het veeleer, voor wat aan haar stond, in eigen zelfverdonkering poogde uit te bannen." Dan hebt ge maar niet gemeene en bijzondere genade, maar dan wordt de gemeene genade bijzondere gunst voor

een ieder, dan komen er tegen wil en dank in den hemel, die eigenlijk eeuwiglijk het tegenovergestelde begeeren.

Ook dat licht der natuur in en rondom den mensch werd hem niet gelaten, opdat hij in het licht-leven Gods zich zoude vermaken, maar alleen opdat hem alle onschuld zou worden ontnomen. Want te weten dat God is en dan tegelijkertijd te moeten ervaren, dat die God mij niet doet deelen in het leven Zijner gemeenschap is, noch kan een gunst zijn die mij verrijkt en ten goede komt.

Naar God moet ik heen zal er vrede en rust der ziele zijn.

Zal de mensch echter die vrede ervaren, en dat kan alleen wanneer hij weer met zijn God mag en kan verkeeren, dan moet de Heere zich tot dien mensch heenbuigen. Dan is het nog niet voldoende als Hij zijn licht laat schijnen, Zichzelf openbaart aan dien mensch, maar dan is het noodig, dat Hij bij dien mensch weer gaat wonen, in dien mensch de duisternis verdrijft en hem Zijn licht-leven instort.

Daarom werd het Woord vleesch, ging door de Vleeschwording onze natuur in, onzer een wordende uitgezonderd de zonde.

Zoo staat Hij hier op den dag na het Loofhuttenfeest, het uitroepende te midden van de zijnen: Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen

Hij kwam naar Goddelijk bestel eerst tot Zijn volk zooals dit het volk des Heeren was in theocratischen zin. Zeker, ook die zouden Hem niet aannemen, maar dat deed er niets af of toe, daar moest Zijn arbeid beginnen, afgedacht van eenige vrucht. Niet alleen in de wereld, in den breeden zin des woords, maar evenzoo was het duisternis temidden van het volk, dat het volk des Verbonds genaamd werd.

Reeds lang te voren was er van Zijn komst gewag gemaakt en had Hij op schaduwwachtige wijze onder dat volk gewoond. Vanaf het begin had Hij gesproken tot dat volk, door middel van de profetie. Hij zelf was het, die door middel van de door Zijn geest geïnspireerde profeten, zijn eindelijke komst aankondigde.

Als een stroom die klein aan het begin, langzamerhand tot een bruischende rivier aanwies, was Zijn Woord hoe langer hoe krachtiger en duidelijker gesproken, en Zijn komst vooraf gegaan. Doch niet alleen door woorden, maar evenzoo door personen en beelden was dit volk toe- en voorbereid voor Zijn eindelijke komst. Eén licht gebroken in vele stralen had dit volk beschenen en verkondigd: Hij komt.

In dienzelfden schaduwwachtigen zin had Hij Zijn licht doen schijnen in verband met die komst in Israels koningen, profeten en priesters, en dan wel zoo, dat de kinderen Gods er telkens aan werden herinnerd, dat in den te komen Koning, profeet en priester al hun heil lag opgesloten.

Zoo was het met hunne offeranden en bovenal met den Grooten Verzoendag welke allen heenwezen naar het groote zoenoffer, dat de zonde zou wegnemen voor

hen. Zeer schoon kwam dit in al de schaduwen uit, dat de Christus zou komen. Tempel, priester, offerande, aardse zegeningen: ze waren de voorboden van de komst des Heilands.

Er was dus wel licht onder en door de schaduwen in Israel aanwezig, doch wezen ter laatster instantie naar *Het Licht* heen.

Maar donker is het als Jezus dit woord spreekt. Profeet noch koning waren er meer in Israel. De schaduwen waren zoo goed als weg, de profetie had voor bijna vier honderd jaar gezweven.

Waar was de vroegere glorie? Het Israel van Jezus' dag was geen volk meer, staande aan de spitse der natiën. Al wat nog kon herinneren aan de glorieuse dagen van eeuwen her was te loor gegaan, en nu was het een vazalstaat, overvleugeld door den Romeinschen Adelaar, uit wiens klauwen aan geen ontkomen te denken viel.

Hetzelfde kan gezegd van Israels godsdienstig leven. De Godssprake was verstomd, de profetie die in haar begin als een beekje bij Edens hof was ontsprongen en door de geschiedenis heen, allengs tot een breeden stroom aanwies en zich een bedding had gebaad door de natie uit Abraham gesproten, was opgedroogd en oogenschijnlijk geheel verzand.

Dit was alreeds begonnen met Israels terugkeer uit de ballingschap. Wat zag het er donker uit toen de ouderen onder die terugkeerende ballingen de eens zoo schoone stad, met zijn aan Jehova gewijden tempel, in puinhoopen zagen liggen! De heerlijkheid van des Heeren huis was niet meer. Is het wonder, dat deze kinderen Gods met bedroefde harten en betraande oogen, staande bij die overgebleven puinhoopen, zich-zelfen afvroegen: waar is het vroegere licht dat ons zoo lieflijk was? Het kleine stukje hemel, gelijk ze dat zagen in Sions heiligdom, was ten prooi geworden van ruw geweld. En ze zagen niet, dat de heerlijkheid van het tweede huis, die van het eerste zeer verre zou overtreffen, en dat dit tweede huis Christus zelf was in Wien alles vervuld stond te worden.

Het was mitsdien hoe langer hoe donkerder geworden. Het eigengerechte Farizeïsme en het Rationalistisch Sadduceïsme streden om den voorrang om leidlieden en leeraars in Israel te zijn. Vooral de eersten oefenden in dezen tijd een machtigen invloed uit op de kerk des ouden verbonds. Het was geworden gebod op gebod en regel op regel; in de schaduwen en de letter vonden ze het een en het al, niet verstaande, dat die schaduwen het licht niet waren noch konden zijn, niet begrijpend dat het hart van de dochter Sions behoefte had aan de komst van Hem die onder en door en achter die letter naar zich heenwees en om hunne aandacht vroeg. Is het dan niet alleszins begrijpelijk dat deze uitroep des Heilands, "Ik ben het licht der wereld . . .", hen als orakeltaal in de ooren klonk? Wie en vanwaar zijt gij, die ons zoo stoutelijk durft te zeggen, dat wij in de duisternis wandelen? Zijn wij niet Abrahams zaad, het volk Gods? Hebben wij niet, als getrouwe

discipelen van Mozes, een zondares in overspel gegrepen, tot u gebracht en daarmede bewezen, dat wij althans geen kinderen der duisternis zijn? Hoe zouden wij dan behoefte gevoelen aan het licht waarvan gij spreekt? Het volk, het volk des Heeren zijn wij? Anderen mogen in de duisternis zijn, niet zoo met ons, wij zijn vrome, onberispelijke lieden die stipt en strikt niet slechts de Wet, doch daar benevens nog vele geboden betrachten, die ons door Mozes niet zijn opgelegd; zondars zijn wij niet en wij hebben aan uw licht en het volgen van dat licht niet de minste geringste behoefte.

Zoo spreekt de wereld vandaag nog. Ja, zoo spreekt ook het eigen hart, dat vervuld met de duisternis der zonde, de behoefte aan het licht der wereld niet ziet, noch veel minder gevoelt of behoeft. De duisternis begrijpt het licht nooit hoe ge het ook keeren moge.

De een leeraart dat het licht van den Christus ook nog in ons is, en wanneer men er slechts een goed gebruik van wil maken, de duisternis spoedig moet wijken. De ander legt meer nadruk op het feit, dat wat God betreft, het slechts een kwestie is van een aannemen van de zijde des menschen wien dit licht wordt voorgehouden. Aan al die soort voorstellingen ligt de idee ten grondslag, dat God en Zijn kind Jezus alles hebben gedaan hunnerzijds wat er toe noodig is, om in het licht-leven Gods te kunnen leven, doch dat ter laatster instantie de eindelijke toepassing in des menschen vermogen ligt, en van dien mensch afhankelijk is.

Die voorstelling van dit deel der waarheid vindt dan ook bijna overal schering en inslag. Wie niet blind is, en wie zijn ooren open heeft, ziet en hoort, door geschrift en en woord, dit soort prediking in zijn onmiddellijke nabijheid. Het dagblad en de radio zijn vooral de middelen in onzen tijd waardoor genoemde prediking aan den man wordt gebracht. Zelfs in kringen waar men betere dingen mocht verwachten is dezelfde voorstelling, natuurlijk minder schril en dies meer gevaarlijk, het karakteristieke in de prediking.

Er is feitelijk maar één volk, dat dit niet wil, het wedergeboren volk des Heeren, *dat tot bewust geloof kwam*. Zij zijn met niets minder tevreden dan met dit ééne, dat ge aan dit tekstwoord en aan de doorlopende gedachte der Schrift recht laat wedervaren, en Christus Jezus *alleen* het licht der wereld laat zijn. Het is een opmerkelijk verschijnsel, dat van beide zijden waar is, en het telkens weer wordt gezien, dat de perdiker die de eere van God en Christus te na komt in oneere valt bij dat volk; en, omgekeerd, waar zulk een prediker geen eere voor zichzelf ontvangt, *dat volk* haat en terzijde duwt. Duidelijk kwam dit uit toen de Heiland dit woord tot de Joden sprak. De anders zoo vrome leidlieden in Israel moesten van het licht der wereld niets hebben. Zij waren tevreden met de schaduwen, vergaapten zich aan de schaduw, zagen niet uit naar de Anti-type, hadden aan de typen die nabij de verdwijning waren genoeg. Zij zagen daarom ook niet uit naar Hem die zich in hun midden als het licht-leven openbaarde.

Hoe zou het ook kunnen? Die in de duisternis is, en de duisternis liefheeft, verstaat noch gevoelt de behoefte om Jezus te volgen als het licht der wereld. Dat deed het volk in Jezus' dag niet en doet de natuurlijke mensch vandaag ook niet. Die Christus volgt, doet dat enkel en alleen omdat hij door Hem verlicht is. Wie Mij volgt, die zal het licht des levens hebben. Nooit volgt iemand dit licht tenzij hij dit licht kent, in de kennis der liefde. Dit houdt dan ook in, dat zoo'n volgeling eerst ontdekt is aan zijn eigen duisternis en dwars door de duisternis heen, het licht ziet in den Heiland. En om dat licht te zien, moet er een vermogen zijn, waardoor dit mogelijk werd. Wie het licht des levens volgt, wordt maar niet verlicht, doch is eerst door Christus verlicht geworden. Die komt allereerst tot de erkenning, dat hij in zichzelf *niet* de bekwaamheid bezit om het licht te zien, noch veel minder negen is, om Jezus als het licht der wereld te volgen. Hij erkent ook, dat hij los van den Heiland volkomen duisternis is, vervreemd van God, als de ellendigste onder de menschenkinderen verzonken ligt in den stikdonkeren nacht des doods.

Nooit zoo met den natuurlijken mensch. Hij moge veel van dat licht kunnen zeggen, zelfs in staat zijn om een geordend systeem der waarheid in elkander te zetten van naakte feiten, zoodat gij u verbaasd over zooveel geleerdheid, maar zelfs die zoogenaamde wetenschap is in den grond der zaak zonde, omdat ze de liefde tot God, tot Zijn licht, mist. Of, hij moge bazelen van het nuttige van Jezus' leer en leven, den Zone Gods tot voorbeeld verheffen, dien men volgen moet, doch ook *dit* is niets minder dan eigenwillige godsdienst, opkomend uit zijn verduisterd verstand, om in de duisternis eenmaal voor eeuwig onder te gaan. Of wel, hij moge met zijn ziekelijke mystiek hoog kunnen opgeven van de diepe en verschrikkelijke ervaring die hij opdeed, leuteren van de listen des Satans die hij ondervond, spreken van het schroeien der hellevlammen, gelijk hij die gevoeld heeft, er anderen mede beangstigen, maar ook komen zulke afgezaagde geschiedenissen niet voort, doordat men het licht ontving van den Heiland, doch zijn ook hier resultaat van een eigenwillige godsdienst, die het vleesch streelt, in het vleesch zijn oorsprong vond, aan de Godsopenbaring niet ontleend is, en den toets dier openbaring niet kan doorstaan. Behoeft aan licht heeft ook de laatste soort evenmin als de reeds eerder genoemde geestesrichtingen, het verschil tusschen deze is, dat de laatstgenoemde soort wat meer op het echte gelijk en zich warmer openbaart.

Neen, die het licht der wereld volgt, wandelt niet in de duisternis. Schoon en duidelijk wordt ons hier geleerd, dat de kenmerken van genade gezien kunnen worden. Die Mij *volgt, wandelt* niet in de duisternis. Zooals het licht, naar het begrip, staat voor kennis, waarheid, zekerheid en leven, zoo staat de duisternis voor de onkunde der zonde, voor de dwaasheid en blindheid des harten, waardoor we aan onszelf overgelaten zijnde, het eene onmisbare voor ons leven derven. Die in de

duisternis wandelt, wandelt zonder God in de wereld. Wie in de duisternis wandelt, diens leven wordt ook door de duisternis beheerscht. De dwaasheid der zonde legt hij telkens weer aan den dag. Hij is duisternis, *begeert* de duisternis, en gaat in de eeuwige duisternis ten onder.

Maar ook omgekeerd, wie het licht der wereld volgt, die zal het licht des levens hebben. Het kind des Heeren richt dan ook zijn leven naar dat licht in. In betrekking tot den God des Verbonds, is het hem duidelijk dat bij dien God en Vader alleen het leven des lichts is. Hij is van Gods geslacht, draagt Zijn beeld, en in beginsel is het leven des lichts hem in gemeenschap met den Christus geschonken. Hij is dat leven deelachtig geworden, en ofschoon het zijne belijdenis is, ik ben van nature duisternis, zoo belijdt hij ter andere zijde, ik ben licht in den Heere. Door mijn Heiland is ook dat licht in mij ontstoken. Naar dien Heiland verlangt hij, want hij weet, dat de bron van licht en leven in zijn Zaligmaker is. Het woord van den psalmdichter wordt het zijne en hij psalmzingt:

“Bij U, Heer! is de levensbron;
Uw licht doet, klaarder dan de zon,
Ons 't heuglijk licht aanschouwen.”

Daarom gaat hij telkens weer naar die bron des lichts uit. Maar ook in het leven zelf komt dit tot openbaring. De gedragslijn van het leven wordt voor een volgeling van het licht der wereld, door het licht bepaald.

Al zijn leven is uit Christus vanaf de rechtvaardigmaking tot aan zijn heerlijkmaking toe, met alles wat tusschen die beiden ligt.

Zoo weerspiegelt in zijn leven de vrucht daarvan: hij leeft *uit* en *door* Christus, maar, en dat kan natuurlijk niet anders, hij leeft ook *voor* Christus. Als burger in het land zijner inwoning is het zijn roeping, dat licht-leven te openbaren, in zijn huisgezin staat het leven in het teeken van het licht-leven Gods. Als man van zaken drijft hij handel, maar altijd zoo, dat ge het kunt bemerken: die man is volgeling van het *Licht*. Zoo ook is hij als werkman van Gods partij. En zoo verdwijnt uit zijn “vocabulary” langzaam maar zeker dat eigenaardige woord *probleem*, een woord dat zoo menigmaal misbruikt wordt, ook daar wanneer er eigenlijk de minste behoefte voor bestaat. Die volgeling heeft, zoo zegt de Heere, het licht des levens, en naar de mate dat zijn leven door het licht van den Christus Gods wordt beheerscht, naar diezelfde mate wordt het hem hoe langer zoo meer duidelijk, wat de richting moet zijn, waarheen dat leven zich voort dient te bewegen.

Natuurlijk, dan is hij geen vriend der wereld. Dan begeert de wereld hem niet, doch die wensch is ook wederkeerig, ook hij begeert de wereld niet. Ge kunt er van op aan, dat een volgeling van het Licht geen vriend der wereld *kan* noch *wil* zijn. Zijn plaats is niet met de lieden dezer wereld. Zij spreken niet over

hem, en wanneer zijn naam dan toch genoemd wordt, dan is het omdat hij bekend staat als een die anders is, wil, denkt dan die wereld. Het is zeker niet tot onze eer, wanneer de lieden der wereld op ons gezelschap gesteld zijn, ons overal trachten in te halen en ons in hun midden de eereplaats willen geven. Dat is het zeer zeker niet, wanneer onze levenstaak is, om leiding te geven in de kerk van onzen Heere Jezus Christus.

Neen, de werking van het leven des lichts is, dat het naar den God des Verbonds uitgaat, dat we zoeken de dingen die boven zijn. Dat we hier beneden het leven inrichten naar de beginselen van Gods Woord en in het midden der wereld ons als lichten openbaren tegenover de duisternis en hare beginselen.

Zoo alleen hebben we vrede en blijdschap en is onze gang zeker.

Dan gaat het langs den weg van veel strijd, maar ook dan nog liever dien moeilijken weg, dan mijn licht omruilen voor de duisternis, de dwaasheid der zonde.

W. V.

A CATECHISM ON THE HISTORY OF THE PROTESTANT REFORMED CHURCHES

IX. THE SPECIAL CLASSIS CONVENES AND PROCEEDS

1. When did the special meeting of Classis, as requested by the "ninety-two" protestants, convene?

On November 19, 1924, in the auditorium of the Neland Ave. Church.

2. Was the meeting open to the public?

It was, and a large number of church-members regularly attended the meetings of Classis. For this we may be thankful for two reasons: 1. Because these meetings served the purpose of opening the eyes of many that were still wavering and it became evident to them that the Consistory of Eastern Ave. were defending the cause of truth and righteousness over against the protestants and the Classis. 2. Because the hundreds that attended the meetings of Classis are now in a position to witness to the truth of what might otherwise appear to be a practically unbelievable report of the acts of this special Classis that led to the deposition of the Consistory and pastor of the Eastern Ave. Christian Reformed Church.

3. What was first brought before the meeting?

A protest of the Consistory of Eastern Ave. against the calling of this special meeting of Classis by the Classical Committee.

4. What was done in regard to this protest?

At first it could not be found, but the clerk of the Eastern Ave. Consistory had delivered it personally to the Stated Clerk of Classis, Mr. B. Sevensma. But after Classis had taken a recess it re-appeared as mysteriously as it had disappeared, no one appeared to know

whence. However, the protested mattered not, for the Classis overruled it and declared the convocation of this special meeting by the Committee legal.

5. What else was before the meeting?

A document by the ninety-two protestants, partaking of the nature of a protest against the Consistory of Eastern Ave. and of a request to Classis.

6. Had the Consistory ever received a copy of this protest?

No, they were entirely ignorant of its contents.

7. What did the protestants declare in this protest?

That the pastor and the Consistory of Eastern Ave. had broken the tie of affiliation with the denomination of Christian Reformed Churches, because they refused to submit to the demands of the Classis and to abide by the decisions of Synod. Hence, they argued, they were no longer obliged to acknowledge the Consistory and considered themselves the true and faithful congregation.

8. And what did they request?

1. That Classis join them in declaring that the Consistory by virtue of their own actions were no more affiliated with the denomination. 2. That Classis demand of the Consistory and pastor of the Eastern Ave. Church an unconditional promise to abide by the decisions and declarations of Synod and Classis. This had reference especially to the three points of doctrine adopted by Synod and to the decision of Classis that the censure imposed upon three of the protestants should be lifted. 3. That Classis organize them, the faithful protestants, as the congregation proper.

9. What is to be said about these requests?

That it clearly reveals the spirit of these protestants. Before Classis had expressed itself in the matter, they had declared the Consistory of Eastern Ave. outside of the denomination; and, though they were not organized, they considered themselves the congregation and acted as such with respect to their own case. In other words, they, the ninety-two, had really already deposed the Consistory by means of their protest, and they simply requested Classis to set their seal on this act of rebellion! At the same time they were also the people that complained about the refusal of the Consistory of acknowledge "proper ecclesiastical authorities"! For practical reasons extremes meet sometimes!

10. What else may be remarked about this three-fold request?

That the mind that inspired it apparently suffered of a deplorable lack of logic. For how could Classis first join the protestants in their declaration that the pastor and Consistory of Eastern Ave. had already broken all relationship with the denomination and then proceed to demand of said Consistory and pastor an unconditional promise of submission to decisions and declarations of that denomination? It must be evident that a classis is powerless to make demands upon a consistory that is outside of the denomination.

11. What further requests did the protestants make?

1. That the faculty of the Theological School (especially professors Berkhof and Bouma were mentioned) be asked to serve Classis in advisory capacity. 2. That two of their number (i.e., of the protestants) be given the right of advisory vote. 3. That Classis should hesitate no longer but firmly take hold of the matter.

12. What do these requests show?

That the protestants did not esteem the Classis very highly, but evidently deemed it necessary to marshal all possible forces against the poor Consistory of Eastern Ave. and their pastor.

13. Did not Classis indignantly refuse this protest and request?

Not at all. On the contrary, it accepted it and acted upon it.

14. What did Classis decide first?

To grant the request of the protestants and invite the professors of the theological faculty to be present at the meetings of the Classis in advisory capacity.

15. How must we think of this decision?

In the first place, it certainly was an unprecedented mode of procedure to give to the entire faculty advisory vote in a matter that pertained to a local congregation. The professors of that faculty usually serve as advisory body on the floor of the Synod, where matters are decided that pertain to the churches of the denomination in general. But here they were asked to re-enforce the Classis against a single Consistory! This would not have been so strange, if Classis had faced some problem of church-polity or doctrine, which it could not solve or agree upon and if then it had sought the advice of the professor of that particular department of theology. But here an entire faculty was invited to serve in advisory capacity in the procedure proper, before the Classis had even made an attempt to decide in the matter! In the second place, it certainly showed that Classis agreed with the protestants with respect to the incompetency of Classis! And, thirdly, this decision of Classis was surely unfair toward the pastor and Consistory of Eastern Ave., because of the fact that the theological professors, especially Berkhof and Bouma, were known to be prejudiced in the case. Both Berkhof and Bouma had served in the committee of Synod that formulated the three points. And it was especially the attitude of the pastor and Consistory of Eastern Ave. over against these synodical points that was to be discussed by Classis. The very fact that the protestants had asked for this method of procedure, and had mentioned the very names of Berkhof and Bouma, sufficiently shows that they expected advice from them that would be favorable to them, the protestants.

16. Did the faculty accept the invitation of Classis?

They responded that they would not be willing to appear as individuals at the meetings of Classis, but

that they would accede to the request of Classis provided they could meet separately, without appearing on the floor of Classis, and offer their advice as a body!

17. But was it possible for them to give advice in the matter if they did not hear both sides of it, by attending the meetings of the Classis?

It certainly was not. They constantly listened to only one side of the case, as the classical committee would report to them.

18. And was it fair to the Consistory of Eastern Ave. to offer advice to Classis without appearing before the meeting?

Of course not. By taking this decision the faculty cowardly avoided the necessity of facing the delegates of that Consistory in open discussion. Their advice did not even have to be published. In fact, to this day no one, except the classical committee of that time, ever knew what the faculty advised in the matter. They worked in the dark and in that sense their advice remains a work of darkness.

19. Did Classis accept this offer of the faculty? It readily did.

20. How did Classis further proceed in the matter?

The entire mode of procedure was very strange. Classis appoints a committee of advice in the matter. This committee met in the Theological School building in order to have contact with the faculty. Instead of preparing a complete report at once and delivering it to Classis, they prepared it piecemeal. Whenever they had part of their report ready, they delivered it to Classis. This body would then adopt it, demand an answer from the Consistory of Eastern Ave. at a certain time, would adjourn till the Consistory would have prepared the answer, then place the answer of the Consistory in the hands of the committee and adjourn again till the committee was ready with another part of its report. There was no discussion on the floor of the Classis, or at least, very little. It was a correspondence-debate between the Consistory of Eastern Ave. on the one hand, and the committee of the Classis and the faculty on the other. The Classis merely voted to accept and adopt the advice of the committee. The whole procedure, therefore, was very extraordinary and improper. It was adapted to avoid all discussion on the floor of the Classis as much as possible.

21. What was the first part of the report of the Committee?

They reported: 1. On the different protests and overtures that were brought to the attention of Classis relative to the case under discussion. They had received many protests from members of other congregations against the decisions of the August-classis in respect to the same case; a protest from more than eight hundred members of Eastern Ave.; a request by ninety-two members of the same church; and two overtures from the Consistories of Creston and Dennis Ave. respectively, demanding that the pastor of the Eastern Ave. church be asked to promise to abide by the three points

of 1924. These overtures had never been brought to the attention of the Consistory of Eastern Ave. All these documents, the committee advised Classis were legally before the meeting. 2. On their advice in the matter. The committee advised Classis (1) to demand of the Consistory of Eastern Ave. that they ask of their pastor whether or no he would abide by the three points of doctrine as adopted by the Synod of 1924. (2) To ask of the Consistory to have their answer ready by the following morning at nine o'clock. (3) In case the answer of the Consistory would prove satisfactory to Classis, to appoint a committee to treat the entire case in conjunction with the Consistory.

22. What did Classis do with this report of the committee?

It was adopted and Classis adjourned till the following morning.

23. Were the Consistory of Eastern Ave. ready with their answer at the appointed time?

They were. They had met on the evening of Nov. 20 and prepared an answer to the request of the Classis.

24. How did they answer the classical request?

Their reply here follows: (translated from the Dutch)

Grand Rapids, Nov. 20, 1924.

Classis Grand Rapids East,
convened in the Neland Ave. Church,
Grand Rapids, Nov. 19-21, 1924.

Honorable and worthy brethren:—

The Consistory of the Eastern Ave. Church, Grand Rapids, Mich., in their session of Nov. 20, 1924, considered your decision to demand of them that they place their pastor, the Rev. H. Hoeksema, before the question whether he fully agrees with the three points adopted by the Synod of 1924 and published in the Acta Synodi 1924, pp. 145-147.

They politely beg to reply as follows.

The Consistory is of the opinion that they do not have the right to place their pastor before said question in regard to the three points; and also that the Classis does not have the right to demand this of the Consistory. For this opinion the Consistory has the following grounds:

1. The Synod of 1924 treated the protests that were brought against the pastor and finished the matters contained therein. The Consistory received no official notification of the Synod that they, the Consistory, are called in any way to treat their pastor, neither can anything of the kind be found in the Acta.

2. The Synod, through its committee of pre-advice, had before it the proposition to treat the pastor, but rejected this part of the report. The point of advice referred to read as follows:

"If Synod adopts the above mentioned points, the question arises, whether Synod ought to make it a case of discipline immediately and bring the objections

against the pastors Danhof and Hoeksema to the attention of the consistories involved. Your committee is of the opinion that this would not be the more desirable mode of procedure. First, because the brethren, according to their own repeated declarations do not intend or purpose anything else than to teach the Reformed doctrine as contained in Holy Scripture and the Confessions, and we will gladly assume that they erred in good faith. Secondly, because it cannot be denied that they are Reformed in respect to the fundamental truths, even though it is with an inclination to one-sidedness.

"However, your committee advises that Synod through its president:

(1) Seriously admonish the brethren with respect to their departures and demand of them the promise that in the future they will abide by the three points declared by Synod.

(2) Urge the brethren Danhof and Hoeksema that they refrain from making propaganda for their dissenting views, regarding the three points, in the churches.

(3) Point out to the brethren, that if it should appear either now or in the future that they will not abide by the decisions of Synod, the latter to its profound regret will have to make the case pending with the consistories."

"In case of a refusal by the brethren to comply with these conditions Synod would have to appoint a committee. Your committee would suggest in that case that the officers of Synod be appointed as members of that committee."

All this was rejected by Synod. It is evident that Synod wanted no action of any kind. The pastor, accordingly, was never asked a single question by Synod, neither was he compelled to subscribe to anything. And since the Consistory is of the opinion that we must abide by these decisions of Synod in this case, they are convinced that Classis has no right to ask more than Synod did, and that the Consistory may not comply with the request of Classis.

3. The Rev. H. Danhof immediately delivered a protest against the three points to Synod, and he notified Synod that he would oppose them. See Acts of Synod, 1924, pp. 194-199. This protest was received and treated by Synod. In spite of this Synod did not ask of the brethren agreement with the three points, neither did it advise to discipline them. The Consistory is of the opinion that the Classis in its last decisions proceeds far beyond the Synod and they, the Consistory, choose to abide by the decisions of Synod.

4. Protests were lodged with Synod against its decisions by various delegates of Synod, and in these also the matter of the three points was partly condemned. Also these protestants notified the Synod that they did not fully agree with the three points adopted by Synod. They were never troubled on account of this disagreement by Synod. The Consistory is

firmly convinced that Synod never intended that any action should be taken.

5. Our ministers sign the Formula of Subscription and by doing so the Three Formulas of Unity. No minister is ever asked to sign the three points and the Consistory is convinced that this was never intended by Synod.

6. Our pastor will gladly declare that he fully agrees with the confessions of the Reformed Churches, and the Consistory is of the opinion that this is the only demand that can be made upon our ministers till this very day.

For all these reasons the Consistory is convinced that the Classis, in its decision to demand of the Consistory that they place their pastor before the question whether he fully agrees with the three points, goes beyond the decisions of Synod. The Classis has no right to do this. The Consistory appeals for this opinion to the decisions of the Synod of 1924. The Consistory, therefore, kindly and urgently requests Classis not to abide by its decision. If Classis should nevertheless maintain its decision the Consistory must protest and appeals against the decision of Classis to the next Synod.

Respectfully submitted,

The Consistory of Eastern Ave.,
Grand Rapids, Mich.

23. What is the main argument in this reply of the Consistory?

That a minor assembly, like a classis, cannot violate the decisions of a major assembly, like the synod. It is evident, that the Classis attempted to do this. Synod had rejected the proposition to make the three points of doctrine binding upon the two accused brethren; Classis now proceeded to enforce what Synod had rejected.

24. What, then, should the Classis have done in respect to this question?

They either should have rescinded their decision or, seeing that the Consistory of Eastern Ave. appealed to Synod for its interpretation of the synodical decisions, they should have waited till Synod could have interpreted its own decisions.

H. H.

TO OUR CONTRIBUTORS

The editorial staff of our paper decided at its last meeting that all contributions by others than staff members must be limited to no more than thousand words. Lack of space makes it impossible to publish longer contributions.

All contributors will kindly bear this in mind.

THE STAFF.

DR. M. R. DE HAAN ON BAPTISM AND THE COVENANTS

Wrote De Haan: "Of all the views on infant baptism, Catholic, Episcopalian, Lutheran, and Reformed, the last one of the group is the hardest to grasp."

That De Haan failed to grasp this view is evident enough from his treatise; but that this view is hard to grasp is most untrue. What shocks our sensibilities is De Haan's distortion of it. Having attended carefully to my statement of the truly Reformed doctrine of infant baptism, every intelligent reader will admit that it is so easy of understanding that if De Haan can't grasp it the fault lies not with this doctrine but with this brother's mind.

We again quote: "They (the Catholics, Episcopalians, and Lutherans) are consistent. They teach baptismal regeneration. They teach that by the sprinkling of water on an infant, that child becomes a saved individual, and since they teach that baptism signifies the washing away of sins, they are wholly consistent in teaching regeneration through water baptism. But the Reformed teachers theoretically deny baptismal regeneration, although their creeds teach it. If infant sprinkling does not regenerate the child, then the only excuse for doing so has been taken away."

De Haan's reasoning is unintelligible here. He seems to identify the doctrines of baptismal regeneration and baptism as a *sign* of regeneration. Fact is that the two have nothing in common. According to the former the Spirit is inseparably associated with the baptismal water so that *every* child baptized of necessity experiences the regenerating influences of the Spirit, which to all practical effects issues from this water. According to the latter view the baptismal water does not regenerate, but signifies regeneration.

The doctrine that baptism *signifies* regeneration, yields, so De Haan reasons, the doctrine of baptismal regeneration. Says he: "And since they teach that baptism signifies the washing away of sins, they are wholly consistent in teaching regeneration through water baptism." This reasoning is fallacious, of course. The latter doctrine cannot be extracted from the former. But the point here is that, whereas De Haan believes, certainly, that his reasoning is correct, he, to be consistent, should have to profess a belief in the Remish doctrine of baptismal regeneration, as he in common with all baptists, believes that baptism, as received by the adult, *signifies* regeneration.

De Haan has it that the creeds of Reformed teachers teach baptismal regeneration. Nothing of course is farther from the truth. The charge springs up from his distortion of this creed. His supposedly damaging evidence he derives from our Form for the administration of baptism. Let us see what he does to this Form. Wrote he:

"On pages 10 and 11 we have the office for the ad-

ministration of baptism, and I will quote from this form:

“‘Holy Baptism witnesseth and *sealeth* unto us *the washing away of our sins*, through Jesus Christ. Therefore we are baptized in the Name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. For when we are baptized in the Name of the Father, God the Father witnesseth and *sealeth* unto us that He doth make an *eternal covenant of grace with us*, and *adopts us for His children and heirs*, and therefore will provide us with every good thing, and avert all evil or turn it to our profit.’

“In this passage we are distinctly taught that when we are baptized in the name of the Father, God the Father, witnesseth and seals unto us that He doth make an eternal covenant of grace with us and adopts us for His children and heirs. Here we have a direct statement that children by baptism are sealed unto eternal life by grace. If this were true the child could never be lost.”

The last clause of the assertion from the pen of De Haan, “Here we have a direct statement that children by baptism are sealed unto eternal life by grace,” is, when taken by itself, absolutely true; as coming from De Haan, however, it is most untrue. What he means is evident from the following selection from his treatise:

“Now some of you who have been reading the foregoing will immediately object that the Reformed Churches do not believe that every child which is baptized is saved. I do not suppose that they do believe it, but the Church teaches it, and if they do not believe that every baptized infant is saved, they are untrue to the Reformed church teaching, and if an individual does not believe what the church teaches then he or she is disloyal to his church.” Page 9 of the treatise.

So then, the Reformed church is supposed to be teaching that every child baptized is saved, so that the force of the assertion, “Here we have a direct statement that children by baptism are sealed unto eternal life,” is: “Here we have a direct statement that every child, head for head, by baptism is sealed unto eternal life.”

De Haan has it then that the pronoun *us* of the *Statement of the office of Baptism* (by the *Statement of the office of Baptism*, I mean the above-cited section of our Form) includes *every* infant to whom the sacrament of Baptism is administered, so that, according to Reformed teaching (such is De Haan’s charge) God the Father by Baptism witnesseth and *sealeth* unto every child, head for head, that he doth make an eternal covenant of grace with it, and adopts it for His heir, and will therefore provide it with every good thing, and avert all evil or turn it to the profit of the child.

De Haan even goes a step further and insists that this *Statement of the office of Baptism*, is a *direct statement* that children by baptism, that is, every child

head for head, are sealed by baptism unto eternal life. Fact is, however, that the term *child* does not at all appear in this statement. Strictly speaking, when taken by itself, it says nothing from which it can be deduced that the pronoun *us* signifies as much as a single child. Here he laid his foundation for the ridicule of our baptismal Form. But it is a foundation as weak as the tenet of which it is composed, is ridiculously untrue.

Who does the pronoun *us* of the *Statement of the office of Baptism* include? The following paragraph of our *Baptismal Form* is the answer. This paragraph reads:

“And although our young children do not understand these things, we may not therefore exclude them from baptism; for as they are without their knowledge, partakers of the condemnation of Adam, so are they again received unto grace in Christ; as God speaketh unto Abraham, the father of all the faithful, and therefore unto us and our children, Gen. 17:7, saying, ‘I will establish my covenant between Me and thee and thy seed after thee in their generations, for an everlasting covenant, to be a God unto thee, and to thy seed after thee.’ This also the apostle Peter testified, with these words, Acts 2:39, ‘For the promise is unto you, and to your children, and to all that are afar off even as many as the Lord our God shall call.’”

Let us notice first of all that in this paragraph the pronoun *us* and the expression *our children* appear side by side so that the *us*, neither in the *Statement of the office of Baptism* nor in the paragraph last quoted, can very well be taken as the signification of *our children*. So then, it is about as evident as can be that the pronoun *us* does not include *our children*. What accounts for it then that De Haan nevertheless could write that the *Statement of the Office of Baptism* is a direct statement that by baptism children, every child, head for head, are sealed unto eternal life by grace?

We hasten to add, however, that, though the pronoun *us* of the *Statement of the Office of Baptism* does not include *our children*, the composer of this Form had *our children* before his eye when he wrote this *Statement*. This is evident from the fact that in the following paragraph he passes from the group of which the pronoun *us* is the signification, to *our children* and asserts that with them, too, God establishes His covenant.

The question to be answered now is: Whom does our Form include in the group it signifies by the term *our children*. Let us first attend to the answer of De Haan. We quote from his treatise:

“On page 11 we read:

“‘And although our young children do not understand these things we may not therefore exclude them from Baptism, *for as they are without their knowledge, partakers of the condemnation of Adam so are they again received unto grace in Christ; as God speaketh unto Abraham, the father of all the faithful, and therefore unto us and our children*, Gen. 17:7 saying, “I

will establish My covenant between Me and thee and thy seed after thee in their generations, for an everlasting covenant: to be a God unto thee, and to thy seed after thee." This also the Apostle Peter testified, with these words, Acts 2:39, "For the promise is unto you, and to your children, and to all that are afar off even as many as the Lord our God shall call."

"In this quotation we are further taught that these children presented for baptism are received unto grace in Christ, once more teaching salvation for those baptized." So far De Haan.

The text (Gen. 17:7) asserts that God will establish His covenant with Abraham and his *seed*. Here, too, the question is: who in the last instance are the seed with whom the covenant is established? The answer is contained in the following selections from the epistles of the Apostle Paul. We quote: "Neither because they are the seed of Abraham, are they all children: but in Isaac shall thy seed be called. That is, they which are the children of the flesh, these are not the children of God, but the children of the promise are counted for the seed (Rom. 9:7:8). Now to Abraham and his seed were the promises made. He saith not, And to seeds, as to many; but as of one, And to thy seed, which is Christ" (Gal. 3:16).

These scriptures teach that the term *seed* of the covenant promise signifies the final instance not *every individual offspring*, but Christ and they in Him, to wit, the elect. They it is who are counted for the seed. Only when the children of the flesh are conceived of as constituting together with the children of the promise the one family, race, nation, or offspring, can it be said that to them pertaineth the adoption, and the glory, and the covenants . . . Rom. 9:4. Considered by themselves, the promise and the covenants do not pertain to them.

Now then, the very fact that the writer of our baptismal Form inserted in his composition the text from Gen. 17 proves that in his elucidation the term *our children* appears as the signification, not of every child head for head, but of the elect offspring of the believers. The writer of this Form, therefore, as good as *literally* asserted in the section last quoted that not every child presented for baptism is received unto grace in Christ. Yet De Haan wrote: "In this quotation we are further taught that these children (that is, every child, head for head, G. M. O.) presented for baptism are received in Christ, once more teaching salvation for those baptized (that is, for all those baptized, G. M. O.). Pray, what is back of this amazing distortion of our Baptismal Form, unbelievable ignorance, or frightful maliciousness?"

De Haan will throw in as an excuse that in inserting Gen. 17:7 in his composition, the writer of our Form "pulled scripture out of its proper place" in that the promise made to Abraham does not pertain to the gentile elect. This, as appears from his treatise, is his view. We beg him to bear in mind, however, that

the question now is not whether the writer of our Baptismal Form made a wrong use of a scripture, but of whom the term *our children* in his composition is the signification. This is a matter that really has nothing to do with the question whether Gen 17:7 has a place in our Baptismal Form. Though the scripture in question were out of place in our Form, it would still show that according to the doctrine coming to the surface in this Form, the Lord binds Himself to save the elect offspring only.

If De Haan maintains that the term seed in Gen. 17:2 denotes every Jew head for head, he pitches God over against Himself; for by the mouth of Paul He declared that he binded Himself to realize His covenant in the elect Jews only. If He made known to Abraham that he would reclaim from death every child of his head for head, He must be held to have turned against this promise by His speech that comes to us through Paul.

Let us now proceed with De Haan's treatise. We again quote:

"A rather odd inconsistency presents itself. It is in the prayers which are offered at the beginning and the end of the baptismal ceremony. In the first part of this form the children are considered as saved, but in the prayer preceding the baptism, they are again lost and the minister prays God for the salvation of these children.

"O Almighty and eternal God, we beseech Thee that Thou wilt be pleased, of Thine infinite mercy, *graciously to look upon these children and incorporate them by Thy Holy Spirit into thy Son Jesus Christ, that they may be buried with Him into His death and be raised with Him in newness of life*; that they may daily follow Him, joyfully bearing their cross, and cleave unto Him in true faith, firm hope and ardent love; that they may, with a comfortable sense of Thy favor, leave this life, which is nothing but a continual death, and at the last day may appear without terror before the judgment seat of Christ Thy Son; through Jesus Christ our Lord, who with Thee and the Holy Ghost, one only God lives and reigns for ever. Amen.'

"This prayer presupposes the children to be lost, and God is asked to look upon these children and incorporate them by the Holy Spirit into Jesus Christ. In other words, the prayer asks God to save these unconscious candidates for baptism. Then follows the baptism of the child in the name of the Father, Son, and Holy Ghost."

Having followed my argument to this point, De Haan, I hope, will realize that when he wrote, "In the first part of this Form the children are considered as saved, but in the prayer preceding the baptism, they are again lost and the minister prays God for the salvation of these children," he wrote sheer nonsense, derived not from the Form, but from his own imagination.

The truth of the matter is this: The first part of

our Form states, not that every child head for head (such, we have proven, is the implication) but that the children *counted for the seed* are again received unto grace in Christ.

The prayer, *preceding* baptism, however, has to do not with the elect seed, the children of the promise, but with the particular child or children presented for baptism. Respecting this child (children) whose present state and eternal destiny is known to God only, the Form provides the following prayer expressive of the fervent desire of the congregation: "O Almighty and eternal God, we beseech Thee that Thou wilt be pleased, of Thine infinite mercy, graciously to look upon these children and incorporate them by Thy Holy Spirit into Thy Son Jesus Christ" Only in the event the child (children) presented for baptism is one of God's elect, will the prayer be heard, so that the phrase, "that Thou wilt be pleased" is equal to the phrase, "May it be in agreement with Thy will or counsel graciously to look upon these children" As to what the will of God may be, as to whether baptism will witness and seal unto the particular child baptized the washing away of its sins through Jesus Christ, the petitioners must and do for the aforesaid reasons profess ignorance.

After the baptism the Form requires the following prayer:

"Almighty God and merciful Father, *we thank and praise Thee, that Thou hast forgiven us and our children all our sins through the blood of Thy beloved Son Jesus Christ*, and received us through Thy Holy Spirit, as members of Thy only begotten Son, and adopted us to be Thy children, and sealed and confirmed the same unto us by Holy Baptism. We beseech Thee, through the same Son of Thy love, that Thou wilt be pleased always to govern these baptized children by Thy Holy Spirit; and that they may be piously and religiously educated, increase and *grow up* in the Lord Jesus Christ," etc.

This prayer has to do with children whose sins are forgiven. The question is who these children may be. And the answer is ready: the elect; they counted for the seed. This group includes the particular child (children) baptized only if it be one of God's chosen.

So then, if these prayers are but associated with the proper persons, all De Haan's criticism evaporates into thin air.

Three propositions enter into the makeup of this criticism of his. They are:

(1) Here (in the first part of our Form, G. M. O.) we have a direct statement that children (every child, head for head) by baptism are sealed unto eternal life by grace. Hence, De Haan means to say, the children are saved.

(2) The prayer preceding baptism presupposes the *same* children to be lost.

(3) The prayer the Form requires to be made

after baptism presupposes the same children to be saved.

According to De Haan, then, our Baptismal Form teaches that the same child is first saved, then lost, then saved. The marvel of it is that he could persuade himself that thousands upon thousands of perfectly same men and women for hundreds of years were able to tolerate a Liturgy yielding such abject nonsense. De Haan's faultfinding is so amazingly foolish that, instead of discrediting our Form, it reflects most unfavorably upon himself.

Let us now place alongside of the aforesaid propositions a statement of what the Baptismal Form actually teaches.

(1) The first section of the Form teaches that the *chosen* seed is again received unto grace in Christ. Hence the *elect* offspring is or will be saved.

(2) The prayer preceding baptism is expressive of the fervent desire that the particular child baptized may be one of God's chosen in order that it may be saved.

(3) The prayer following baptism praises the Lord for the salvation of the chosen seed.

Let De Haan if he can show us what is wrong with the view circulating through these three proposition.

We again quote:

"Here the children are *saved*, and *thanks is offered* unto God *for saving them*. Note well. Before baptism, prayer is offered that they may be saved, hence they are lost. Then they are baptized and immediately after they are saved and viewed as regenerated and members of the body of Christ. All they need now is to 'grow up' in the Lord Jesus Christ. If this is not teaching baptismal regeneration, then the English language means nothing."

The English language surely means something so that *this* is not teaching baptismal regeneration. One could believe that the elect child is regenerated in the moment of his baptism without being compelled to believe that the Holy Spirit so identifies Himself with the baptismal water that to all practical effects the regenerating influences issues from the water, with the result that every child baptized is regenerated.

On page 8 of De Haan's treatise one may read: "Now the pedo-baptists teach that infant baptism is a sign and seal of the covenant of grace."

True, they teach this very thing. But they also teach that Holy baptism witnesseth and sealeth unto us, that is, unto the elect seed only, the washing away of our (their) sins through Jesus Christ. De Haan's conclusion therefore that the children (every child, head for head) who receive it must be saved, is false.

De Haan continues:

"But the Reformed church teaches that the children must be baptized because they are considered *saved individuals*, otherwise they would have no right to the sign and seal of the covenant of grace. It is a fact admitted by the pedo-baptists that many of these chil-

dren when they grow up are lost. If these little children who are baptized because they are heirs of the covenant, grow up and repudiate the gospel and reject Jesus Christ, they are considered lost, and the church in harmony with this, excommunicates them. Now notice what we have. Saved when they are babies, lost when they grow up, and yet these people pride themselves on the fact that they are Calvinists."

It is of course an untruth that the official teaching of the Reformed church is that children (every child, head for head) must be baptized because they are *considered* saved individuals. This may be one of the tenets of so-called Neo-Calvinism, but it is not the official teaching of the Reformed church. The truly Reformed teaching respecting the matter at hand is that the children *counted for the seed* must be baptized because, being elect, they are again received unto grace in Christ; and further that the children of the flesh (the reprobate offspring of the believers) must be baptized *because it is God's will* that also the reprobate members of a chosen family, house, or race, receive in their flesh the sign of the covenant. De Haan will ask if this can be proven. The answer is ready: with the greatest ease. The reprobate members of that chosen family of which Abraham was the father had to receive in their flesh the sign of the covenant. Now De Haan, too, teaches that the Abrahamic covenant was a covenant of grace. Now then, if the reprobate offspring of the believing Abraham had to carry in their flesh the sign of the covenant of grace, why not the reprobate offspring of New Testament believers? They should, the more so since, according to Scripture, the New Testament believers are children of Abraham. I know De Haan's counter-argument. I will overturn it in a following article.

Let me close with a presentation of what De Haan should have written in order to do justice to the Reformed doctrine of infant baptism. It is this:

"It is a fact admitted by the pedo-baptists that many of these children, to wit, the reprobate seed, are lost in their infancy. If these little children, who are baptized because God so wills, grow up and repudiate the gospel, and reject Jesus Christ, they are *considered* lost, and the church in harmony with this excommunicates them. Now notice what we have. Lost when they are babies, lost when they grow up, and these people indeed pride themselves on being Calvinists."

G. M. O.

FIELD DAY AT TOWNSEND PARK

The annual Field Day of the Protestant Reformed Churches will again take place, D. V., at Townsend Park, the Fourth of July.

Details to be announced later.

The Committee.

I N G E Z O N D E N

The Christian School and Its Relation to the Church

IV

All education which is void of the spirit of Christianity is not presenting the truth, and therefore is a diabolical lie and as such it is not worthy of the name education. This is also in harmony with the contention of Dr. Rutgers as already quoted. It is therefore aggravating to see so many of our parents sent their children to such institutions, where the truth is wanting and where the positive spirit of Christianity cannot be found. Here, too, the antithesis is applicable, for the untruth has nothing in common with the truth. As has been noticed that the purpose of a Christian school is to cultivate the Christian spirit and to get at the truth. God has placed us on this earth to serve Him, that is to say: to serve Him in all our thinking and actions. In other words, it is the purpose of the Christian school to lead out of the state of ignorance unto that of truth concerning the revelation of God, to cultivate, by the grace of God, boys and girls who will become Christian men and women capable of coping with the devilish lie of untruth in every sphere of life.

In developing the idea of the relation of the school and the church we are first of all to note just what Article 21 of our Church Order reads. It reads: "The consistory shall see to it that there are good Christian schools where the parents have their children instructed according to the demands of the covenant." In this article are several elements which call for our attention. This article purports first of all that the consistories are to note their responsibility in the education of the youth of the covenant. In the second place it states that good Christian schools are to be provided for, and finally that in such schools the teaching should be in harmony with the demands of the covenant. We may state at the very start that we do not consider ourselves an authority on the interpretation of this article, but we are obliged to give the implications of this article some consideration. The responsibility of the church to the Christian school cannot possibly find its source in the fact that the church is the divinely ordained custodian of revealed truth, the "pillar and ground of truth" as suggested by Rev. H. J. Kuiper in an editorial of *The Banner* of September 5, 1930. Says the editor of *The Banner*: "The Church, too, has the right to make certain demands of our Christian school. This right rest not only on the fact that the Church is the divinely ordained custodian of revealed truth, the pillar and ground of truth" etc.

(To be continued)

A. C. BOERKOEL